

BRIAN LUMLEY NEKROSKOP IV ŘEČ MRTVÝCH

POVSTAL NOVÝ UPÍR
A JEN HARRY KEOGH
HO MŮŽE ZASTAVIT!

Fig. I.

Necroscope®: Deadpeak
Copyright © 1990 by Brian Lumley
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdeněk Milata, 1998, 2025
Cover © Dark Crayon, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6959-9 (pdf)

BRIAN LUMLEY
NEKROSKOP IV
ŘEČ MRTVÝCH

PŘELOŽIL ZDENĚK MILATA

FØBØS

Prolog	7
1. Hrad Ferenczy, Transylvánie, první týden září 1981...	25
2. Hledači	50
3. Nálezci	73
4. Lazarides	99
5. Harry Keogh – bývalý nekroskop	125
6. Sandra	153
7. Řeč mrtvých	177
8. Nemrtvý!	202
9. Kočka a myš	228
10. Pokrevní syn	254
11. Harryho přátelé a ostatní	276
12. První a druhá krev	304
13. První kontakt – Výzva – Otroci	330
14. Druhý kontakt – Hrůza na Chalki – Záporný náboj	357
15. Thrákové – Nemrtví ve Středomoří – Szganyové	389
16. Tváří v tvář, muž proti muži	421
Epilog	453

Věnováno Stavrosovi Dendrinovi

PROLOG ♦

**HARRY KEOGH:
SHRNUTÍ A CHRONOLOGIE**

Harry, pokřtěný v Edinburghu roku 1957 jako Harry „Snaith“, je synem psychicky senzitivní matky Mary Keoghové (která je sama dcerou „mentálně nadané“ ruské emigrantky) a bankéře Geralda Snaitha. Harryho otec umírá následkem mrtvice následujícího roku a v zimě roku 1960 se jeho matka znovu provdává. Tentokrát si vybere za manžela Rusa jménem Viktor Šukšin. Stejně jako Maryina matka i Šukšin uprchl ze Sovětského svazu. Mary se domnívá, že je disident, a to je nejspíše i důvodem jejího zájmu o něj, brzy se to však ukáže jako naprostý omyl.

Zima roku 1963: Šukšin Harryho matku v Bonnyrigu na okraji Edinburghu zavraždí, utopí ji pod ledem zamrzlé řeky. Tvrdí, že se pod ní při bruslení prolomil tenký led a ona byla stržena proudem; pro její záchranu nemohl udělat vůbec nic; je „pološilný, téměř smyslů zbavený zármutkem a hrůzou“. Tělo Mary Keoghové nebylo nikdy nalezeno; Šukšin zdědí její dům na samotě v Bonnyrigu a nezanedbatelnou sumu peněz, kterou jí zanechal její první manžel.

Po šesti měsících si kojence Harryho (nyní již Harryho „Keogha“) vzal k sobě strýc se svou ženou, kteří bydleli v Hardenu na severovýchodním pobřeží Anglie. Šukšin, který dítě nikdy nemohl vystát, je se stavem věcí zcela spokojený.

Harry začal chodit do školy s grázlíky z hornické vesnice. Je to zasněný, introvertní chlapec, samotář, který má mezi spolužáky jen málo přátel, a tak se snadno stává obětí různých žertíků a násilí. A jak se blíží pubertě, jeho zasněný duch, bohatý vnitřní svět a podivuhodné instinkty ho vedou ke konfliktům s jeho učiteli. Ale odvaha mu nechybí, právě naopak.

Harryho problémem je, že po matce zdědil mentální nadání, které se v něm rozvíjelo (a stále rozvíjí) v mimořádné míře. „Sku-tečné“ přátele vlastně nepotřebuje, neboť množství přátel, které již má, je pro jeho potřeby více než dostatečné. Jsou jimi myriády mrtvých v jejich hrobech!

Znamého školního rváče Harry porazí s telepatickou pomocí vysloužilého vojenského instruktora; muže, který byl předtím, než spadl z pobřežního útesu a zabil se, expertem na mnoho způsobů sebeobran. Když je potrestán domácím úkolem z matematiky, přijme Harry pomoc bývalého ředitele školy; ale zde se málem prozradí. Jeho současný učitel matematiky je totiž synem tohoto Harryho soukromého učitele, který odpočívá „v pokoji“ na hardenském hřbitově, a proto v Harryho práci velmi brzy rozpozná ruku svého otce.

V roce 1969 složí zkoušky na střední odbornou školu ve West Hartlepoolu, vzdáleném jen několik kilometrů podél pobřeží, a v průběhu příštích pěti let, až do ukončení svého oficiálního (a tradičního) vzdělávání, dělá, co může, aby co nejméně využíval svého nadání a mimořádných schopností, a jevil se tak jako „normální průměrný student“ – až na jedinou oblast. Protože ví, že brzy bude sám potřebovat podporu, pustí se do psaní; ještě v době jeho studií je mu otištěno několik povídek. Jeho soukromým učitelem je muž, který byl kdysi známý díky svým svěžím povídkám a který je mrtev od roku 1947. Ale to je pouze začátek; pod pseudonymem, a dříve než dosáhne devatenácti let, má Harry na svém kontě první román, *Deník zpusťlíka ze sedmnáctého století*. I když se kniha udrží na žebříčku bestsellerů pouze krátce, vede si docela dobře. Rozruch nezpůsobí ani tak svým obsahem, jako spíše udivující historickou autentičností... dokud ovšem člověk nevezme v úvahu kvalifikaci Harryho spoluautora a spolupracovníka: zpusťlíka ze sedmnáctého století, zastřeleného v roce 1672 podvedeným manželem!

Léto roku 1976. Za několik měsíců bude mít Harry devatenáct let. Má vlastní skromný podkrovní byt ve starém třípatrovém domě na pobřežní výpadovce z Hartlepoolu směrem na Sunderland. Je

příznačné, že dům stojí naproti jednomu z nejstarších městských hřbitovů... Harry nemá nikdy nouzi o přátele, se kterými by si mohl promluvit. Co víc, jeho nadání nekroskopa se nyní plně rozvíjí a on může rozmlouvat s mrtvými dokonce i na velké vzdálenosti. Potřebuje pouze být představen nebo s některým z té spousty mrtvých mluvit a potom ho může kdykoli znovu vyhledat. Nicméně pro Harryho je věcí slušnosti, že za nimi fyzicky dochází: navštěvuje je u jejich hrobů. Harry nerad na své přátele „pokřikuje“.

Z tohoto důvodu (a na oplátku za jeho přátelství) mrtví lidé Harryho milují. Je jejich majákem, jejich jediným zářivým světlem ve věčné temnotě. Přináší naději tam, kde předtím žádná nebyla; je jejich jediným oknem, jedinou pozorovatelnou světa, který, jak si mysleli, nechali za sebou a navěky jej opustili. Navzdory tomu, v co věří živí, smrt není konec, ale přenos do nehmotnosti a nehybnosti. Tělo může být slabé a pomíjivé, ale mysl a vůle pokračují dál. Když zemrou velcí umělci, pokračují ve vizualizaci nádherných pláten, obrazů, které už sami nikdy nenamalují; architekti plánují fantastická, dokonalá města, rozpínající se přes celé kontinenty, jež nikdy nepostaví; vědci pokračují ve výzkumech, které za svého života započali, ale nikdy je nedokončili nebo nevycizelovali k dokonalosti. Ale teď, díky Harrymu Keoghovi, mohou být v kontaktu jeden s druhým, ba (což je asi ještě důležitější) dokonce získat znalosti z hmotného světa. A tak, i když by ho nikdy schválně neobtěžovali, všechna trápení a strasti nespočetného davu Harryho přátel jsou i jeho. A potíže, které má, jsou zase jejich. A Harry má potíží víc než dost.

Ve svém bytě v Hartlepoolu se Harry po práci schází se svou láskou z dětství, Brendou, která záhy otěhotní a stane se jeho ženou. Ale jak se jeho světské možnosti rozšiřují, stín minulosti se stává posedlostí. Harry sní a přemítá o své ubohé zavražděné matce a v nejtemnějších nočních můrách zas a zas navštěvuje zamrzlou řeku, kde předčasně skonala. Nakonec se rozhodne pomstít svému otčímovi, Viktoru Šukšinovi.

Jako ve všem ostatním i v této záležitosti má požehnání mrtvých. Vražda je zločin, který nemohou tolerovat, protože znají

temnotu smrti, takže se jim hnusí každý, kdo jinému úmyslně vezme život!

V zimě roku 1976 jde Harry navštívit Šukšina a konfrontuje ho s důkazy o jeho vině. Jeho otčím je nebezpečný, chová se téměř jako smyslů zbavený a Harry předpokládá, že se ho nyní také pokusí zabít. V lednu 1977 mu dá příležitost. Bruslí spolu na řece, ale když se ho Šukšin pokusí zavraždit, je Harry připraven. Jeho plán se nicméně nezdaří; oba se proboří pod led a vynoří se spolu u břehu řeky. Rus má sílu šílence a jistě by svého nevlastního syna utopil... zabrání mu v tom však Harryho matka, která povstane ze svého hrobu na dně řeky a stáhne Šukšina do hlubin!

A Harry objeví své nové nadání, nebo spíše zjistí, jak daleko jsou mrtví schopni zajít, aby ho chránili. Nyní ví, že jsou ve skutečnosti schopni povstat kvůli němu ze svých hrobů!

Harryho nadání nezůstane nepovšimnuto; vysoce tajná složka britské výzvědné služby, pobočka E („E“ podle ESP), a její sovětský protějšek si dobře uvědomují jeho moc. Poté, co je šéf britské organizace odstraněn rumunským špiónem a nekromantem Borisem Dragosanim, je Harry požádán, aby se připojil k tajné službě. Ghúl Dragosani trhá těla mrtvých, aby přímo z krve a vnitřností ukradl jejich tajemství; díky řezničině, kterou spáchá na nejvyšším představiteli pobočky E, nyní zná všechna tajemství britských esperů.

Harry slíbí, že ho vystopuje, a dokonce zastaví. Svou pomoc mu nabídne mnoho mrtvých. Je to samozřejmé, neboť ani oni nejsou v bezpečí před člověkem, který mučí mrtvá těla! Harry ani mrtví však neví, že je Dragosani nakažen vampyrismem: nosí v sobě upíří vejce Tibora Ferenczyho, které v něm roste, postupně jej mění a získává nad ním kontrolu. Navíc Dragosani zavraždil svého kolegu, Mongola Maxe Batua, aby mu ukradl tajemství jeho vraždícího zraku. Nyní může zabíjet pohledem!

Čas kvapí a Harry musí následovat Dragosaniho do Sovětského svazu – na velitelství sovětské pobočky E na Bronickém panství, kde je nyní tento upír hlavním velitelem – a tam ho zabít. Ale jak? Harry není agent.

Britský prognostik (agent, který je schopen sledovat mlhavé útržky budoucnosti) předpoví nejen propojení Harryho osudu s upíry, ale také se znakem zkroucené osmičky Möbiovy pásky. Aby se dostal k Dragosanimu, musí nejprve porozumět Möbiovu učení. Zde je Harry přinejmenším na známé půdě; protože August Ferdinand Möbius je mrtev od roku 1868 a mrtví udělají pro Harryho Keogha cokoli.

Harry navštíví Möbiův hrob v Lipsku a zastihne dlouho mrtvého matematika a astronoma při práci nad časoprostorovými rovnicemi. V tom, na čem pracoval za svého života, nerušeně pokračuje i po smrti; a během sta let zredukoval fyzický vesmír na soustavu matematických symbolů. Ví, jak zakřivit časoprostor a pokračovat díky tzv. Möbiově pásce ke hvězdám! Teleportace: snadná cesta na Bronické panství – nebo kamkoli jinam. To je skvělé, jenže všechno, co Harry má, je intuitivní matematické myšlení a na pochopení přirozeně nemá sto let! Nicméně někde začít musí.

Möbius Harryho vede, dokud si jeho žák není jist, že odpověď leží na dosah. Potřebuje už jen postrčit a...

Harryho sleduje východoněmecké GREPO (Grenz Polizei). Na rozkaz Dragosaniho se ho na hřbitově v Lipsku pokusí zatknout, a tím mu udělí právě ten impuls, který potřebuje. Náhle již Möbiovy rovnice nejsou nicneříkajícími čísly a symboly: jsou to dveře do podivného nehmotného vesmíru Möbiova kontinua! Harry vykouzlí Möbiovy dveře a unikne z pasti GREPO; systémem pokusů a omylů se naučí, jak tento tajuplný a dosud zcela nepoznaný paralelní vesmír používat; nakonec se přenese na území velitelství sovětské pobočky E.

Na dokonale střeženém Bronickém panství se Harryho úkol zdá jako holá nemožnost; potřebuje spojence. A najde je. Okolí zámku tvoří mokřiny a rašeliniště, které pod křupavou pokrývkou sněhu nejsou ani za ruské zimy zamrzlé. A tam dole, v rašelině, uchovány po čtyři staletí, od doby, kdy byla Moskva vydrancována tlupou krymských Tatarů, se pohnou pozůstatky povražděné hordy a znovu povstanou!

Harry se svou armádou mrtvol vtrhne do zámku, zničí jeho obranu, dopadne a zabije Dragosaniho i jeho upířího parazita. Sám je ovšem v boji také zabít; jeho tělo umírá. Ale v posledním okamžiku se jeho mysl, jeho vůle, přemístí do metafyzického Möbiova kontinua.

A pomocí jízdy po Möbiově smyčce do budoucnosti je Harryho identita absorbována do nezformované dětské mysli... jeho vlastního syna!

NEKROSKOP II: VAMPÝŘI! ♦

Srpen roku 1977. Osobnost Harryho Keogha byla přitahována všepohlcující myslí malého Harryho jako železná pilina magnetem, jako zrnko prachu virem. Hrozilo, že bude úplně vstřebána, přesunuta, smazána. Až se vnímání dítěte rozvine, co zbude z jeho otce? Zůstane ze staršího Harryho vůbec něco?

Harryho jediná cesta ke svobodě leží v Möbiově kontinuu. Stále ho může používat, ale pouze když jeho maličký syn spí a jen jako nehmotná bytost. Tohle je nyní Harryho velký problém: skutečnost, že nemá tělo. Dalším jeho problémem je, že zatímco zkoumal nekonečný tok času v budoucnosti, povšiml si mezi myriádami modrých nitek životů lidstva nitě šarlatové – upíra mezi námi. A co hůř, ve velmi blízké budoucnosti tato nit křížila vlákno života malého Harryho!

Harry pátrá. (Je nehmotný, ale to jsou mrtví také; pořád s nimi může hovořit a oni jsou mu stále zavázáni.) V září roku 1977 hovoří s duchem Tibora Ferenczyho, který již není nemrtvý – už není upírem, ale je skutečně mrtev –, u jeho hrobu držícího stráž v odlehlých horách pod Transylvánskými Alpami. Mluví i s Tiborovým „otcem“, Faethorem Ferenczym, v Ploješti nedaleko Bukurešti, kde za druhé světové války Faethor při náletu zemřel a kde až do dnešních dnů leží plevem a ostružiním zamořené rozvaliny.

I po smrti jsou upíři nevyzpytatelní, jsou to největší lháři, jaké si lze představit; i jako mrtví, pokud mohou, svádějí, vysmívají se a zastrašují. Ale Harry nemá co ztratit a Tibor může hodně získat. Až na jednu výjimku je Harry Keogh posledním Tiborovým pojítkem se světem, který chtěl kdysi ovládnout. Ano, až na jedinou výjimku...

V roce 1959 upír „nakazil“ těhotnou ženu. S použitím umění vampýrů se dotkl a nakazil plod jejího nenarozeného syna – a doufal, že si tento ještě nenarozený člověk jednoho dne na něj vzpomene a vrátí se do odlehlých vrchů, aby našel svého „pravého“ otce.

Nyní se píše rok 1977 a Julian Bodescu, kterému ještě není ani osmnáct let, je podivný, předčasně vyspělý a... ano, dokonce někdy až děsivý mladý muž. Seznámit se s ním příliš blízce s sebou nese strach a znechucení. Nákaza Tibora Ferenczyho se na něm plně projevuje; jeho krev a duše jsou prohnílé; začíná se měnit v upíra.

Julianova matka je Angličanka; jeho otec, Rumun, je mrtev. Matka a syn žijí spolu sami v domku v devonském Harkley. Jeho život neustále kolísá mezi frustrací a chtíčem; její se podobá životu kuřete zavřeného v ohradě s liškou. Ví, že její syn je zlý a může se stát ještě horším, ale příliš se ho bojí, než aby ho veřejně obvinila. Také ho od dětství kryla a stále se odvažuje doufat, že se změní, až přijde čas. A on se opravdu změní – rychle –, ale rozhodně ne k lepšímu.

Julian napůl hádá, napůl ví, čím je; stále sní o nehybných stro-mech, o temných kopcích ve tvaru kříže, o náhrobku na mýtině na úbočí kopce... a o staré Věci v zemi, která tam leží a čeká na něj. A co jí jiného zbývá než čekat! Šarlatová nit, která byla kdysi Tiborem, nyní táhne Juliana a láká ho, aby navštívil svého „otce“. A je to právě tato nit, kterou viděl Harry Keogh v toku budoucího času Möbiova kontinua křížovat čistě modrou nit svého maličkého syna.

Ale v době, kdy hrál Harry slovní hrátky na kočku a myš s ne-smírně zkušenými, zcela nevyzpytatelnými a od nepaměti zka-ženými vampýry, esepři z britské pobočky E v Devonu obklíčili Harkley. Telepati, kteří pouze čekali na Harryho pokyn, aby vtrhli do domku a pokusili se zničit Juliana a jakékoli další nakažené osoby, jež by tam mohli nalézt. A udělali by to, protože věděli, že kdyby nějaká taková osoba – nebo věc – unikla... pak by se mohl vampyrismus rozšířit jako mor po celé zemi, nebo dokonce po celém světě!

V Rumunsku mezitím Alec Kyle a Felix Krakovič, součas-né hlavy konkurenčních poboček E, spojili své síly, aby zničili

všechny pozůstatky Tibora Ferenczyho v černé zemi křížových vrchů. Úspěšně spálili nestvůrný zbytek, ale ne dříve, než stačil Tibor poslat Julianovi zprávu a varování. Tibor doufal, že svého anglického „syna“ použije jako slupku a v jeho těle znovu povstane, aby pokračoval ve své upíří existenci, ale nyní byly všechny jeho pozůstatky zničeny...

... a tak se uchyluje k pomstě. Tibor je navždy pryč, pryč a mrtev jako všichni mrtví. Ale stejně jako jim i jemu zbyla jeho mysl. A tu ve snu vysílá k Julianovi, aby mu všechno vypověděl a obvinil pobočku E a zvláště Harryho Keogha. Odhalí mu, co pobočka E udělala Tiborovi a co má v plánu udělat Julianovi. Ale pozornost vyžaduje pouze Keogh, protože pouze on představuje opravdovou hrozbu. Stačí zničit jeho... a se zbytkem svých nepřátel se může Julian Bodescu vypořádat, až přijde vhodný čas. Může je odstranit jednoho po druhém. A on se zapřísáhne, že právě to udělá.

Pokud jde o zničení Keogha: měla by to být ta nejprostší věc. Harry Keogh je netělesná, nehmotná entita, je šestým smyslem svého maličkého syna. Stačí odstranit dítě a otec odejde s ním...

Zatím Harry zjišťuje, co se dá, o upíří historii, o tom, jak je zničit, o staré zemi, která musí být očištěna od jejich zla. Zahájí útok pobočky E na Harkley.

V SSSR je však zabít Felix Krakovič a z vraždy je falešně obviněn Alec Kyle, šéf britské pobočky E. Ruští espeři odvezou Kylea na Bronické panství, kde použijí kombinaci špičkové technologie a mimosmyslového nadání, aby získali všechny jeho znalosti. Což znamená: úplně všechny! Jedná se o nejstrašnější vymývání mozku a policejní výslech dohromady. Toto mučení způsobí, že je mozek oběti doslova mrtvý, zbude jen slupka, tělo okradené o mysl, která ho ovládala. A když tělo umírá, je Kyle pohozen v Západním Berlíně, bez jakýchkoliv známek násilí. Takový je přinejmenším plán...

Mezitím Julian Bodescu nemarní čas. Již dlouhou dobu ve sklepeních v Harkley cosi chová; jeho vlčák je více než jen pes; později Bodescu znásilní a přemění v upíry tetu a sestřenicí, které přijedou na návštěvu, a dokonce nakazí i svou vlastní matku.

Když lidé z pobočky E zaútočí na dům, najdou v něm čiré šílenství, znetvoření a noční můry!

Bodescu jako jediný unikne, když dům v Harkley vzplane v očištném ohni. Ve snaze zničit Keoghovo dítě zamíří na sever do Hartlepoolu. Jeho cesta je lemována krví a padlými agenty pobočky E, až nakonec dorazí do domu a vyšplhá do podkrovního bytu Brendy Keoghové. Matka se pokouší chránit své dítě a je odmrštěna stranou. Harry junior je bdělý; v jeho mysli je obsažen Harry Keogh; příšera se nad nimi sklání, natahuje mocné ruce...

Harry je bezmocný. Uvězněn ve víru myslí dítěte ví, že oba zemřou. Ale pak...

Běž, řekne mu malý Harry. Díky tobě jsem se naučil, co jsem se naučit potřeboval. Už tě k tomu nepotřebuji. Ale stále ještě tě potřebuji jako otce. Tak běž, zachraň se. Mentální přitažlivost, která Harryho s jeho synem svazovala, se uvolní; nyní může uniknout do Möbiova kontinua, ale... nemůže!

Jsi můj syn! Zatraceně, nemohu odejít! Nemohu tě tady nechat tomuhle napospas!

Ale malý Harry nemá v úmyslu zůstat. Má znalosti svého otce; v těle nemluvněte je dospělá mysl, chybí jí jen zkušenosti; oba uniknou do Möbiova kontinua!

Nicméně dítě toho zdědilo mnohem více. To, co umí otec, umí nemluvně daleko lépe. Harry junior je nesmírně mocný nekroskop. Ze starého hřbitova přes cestu na jeho volání odpoví mrtví. Opustí své hroby, belhají se, plouží a plazí se ze hřbitova do domu a po schodech nahoru. Bodescu prchá, ale oni ho chytí a uplatní na něm věky prověřenou metodu likvidace: kůl, stětí, očištný oheň...

Harry Keogh je volný, ale co má dělat? Je nehmotný a nakonec bude pohlcen Möbiovým kontinuem... nebo možná bude vyhoštěn bůhví kam a bůhví do jakého času. Nicméně, i když je bez těla, stále zůstává cizorodým prvkem v Möbiově záhadné prázdnotě matematické teorie.

Kromě toho... je zde síla – přitažlivost odlišná od přitažlivosti mysli Harryho syna –, vakuum, které musí být vyplněno. Je to

vakuum vyprázdněné mysli Aleka Kylea, a když ji Harry zkoumá, je do ní neodolatelně vtahován, aby znovu oživil mrtvý mozek espera.

Je konec září 1977 a Harry Keogh, nekroskop a průzkumník metafyzického Möbiova kontinua, získá trvalé útočiště v těle jiného muže; nikdo neví lépe než on, že se tím mužem ve skutečnosti stal. Ale Harry je také přirozeným otcem nejnepřirozenějšího dítěte, dítěte se strašlivými nadpřirozenými silami.

Harry použije vysoce účinné výbušniny, aby poslal Bronické panství do pekla, pak se po Möbiově pásce přeneseme domů ke své ženě a synovi... aby zjistil, že zmizeli. Nejen z Anglie, ale z povrchu celé Země.

Ve skutečnosti úplně z tohoto vesmíru!

◆ NEKROSKOP III: ZDROJ

V roce 1983 dojde na Urale k Perchorskému incidentu; podle Sovětů je to „průmyslová nehoda“, ale nehoda velmi vážná. Ve skutečnosti Rusové ve snaze nalézt odpověď na americkou koncepci „Hvězdných válek“ postavili a testovali laserovou zbraň, která měla vytvářet štít proti přilétajícím raketám. Experiment selhal; došlo k zpětnému záslehu zbraně a nitro Perchorské soutěsky bylo děsivě zdeformováno, stejně jako samotný časoprostor. Tajné služby světa, včetně britské pobočky E, mají zájem zjistit, co tam pod sněhem, ledem a horami Moskva ukrývá – jsou zvědaví, co doopravdy Projekt Perchorsk je nebo byl.

O rok později bylo něco (UFO?) zjištěno, jak letí od Nové země, západně od Země Františka Josefa, směrem k Ellesmerovu ostrovu. Z Kirovska, jižně od Murmanska, jsou vyslány dvě stíhačky MIG. Když MIGy „objekt“ dostihnou, je o tři kilometry výše než ony. Spatří je, klesne a zničí obě stíhačky. Jejich trosky jsou ztraceny ve sněhu a ledu nějakých devět set kilometrů od pólu a něco méně od Ellesmerova ostrova. Americký AWACS hlásí, že MIGy ztratil z obrazovek – pravděpodobně byly sestřeleny –, ale horká linka z Moskvy je podivně obezřetná, až záhadná: „Co se stalo s MIGy? Co dělá narušitel?“

USA se zlobí: „Ten letoun přiletěl z vašeho vzdušného prostoru a vnikl do našeho. Tam nemá co dělat. Jestliže setrvá na současném kurzu, bude stíhán a přinucen přistát. Jestliže se nevzdá nebo se bude chovat nepřátelsky, bude sestřelen.“

Ruská odpověď je nečekaná: „Souhlasíme! Ať už máte na svých monitorech cokoli, není to naše. Nemáme s tím nic společného. Dělejte, co uznáte za vhodné.“

Zatím vzlétnou dva bojové letouny USAF ze startovací dráhy poblíž Fort Fairfieldu v Maine. AWACS je navádí na cíl; rychlostí blížící se dvěma machům přeletí od Belcherova ostrova Hudsonskou zátoku do místa vzdáleného asi tři sta kilometrů severně od Churchilla. AWACS zůstane trochu pozadu, ale jejich cíl je přímo před nimi ve výšce tří kilometrů. Spatřili ho...

... a zaútočili – žádné otázky –, jediný pohled byl dostatečným důvodem k zahájení palby na tu věc! Letadla USAF byla vybavena pokusnými střelami vzduch–vzduch typu Firedevil, a tak uspěla tam, kde MIGy musely zaplatit nejvyšší cenu. Věc začne hořet, mine Hudsonskou zátoku a zřítí se na zem. AWACS ji sledoval a celou událost zachytil na film. Posléze je přizvána britská pobočka E a) na filmové představení a b) aby poskytla odborný názor... odhad... cokoli užitečného.

Pobočka E si svůj odborný názor nechá pro sebe – kvůli zachování zdravého rozumu celého světa! Důvodem je, že ta věc z Perchorska byla očividně podobná – velmi podobná – příšerosti, kterou Julian Bodescu choval ve sklepech, a také zbytkům Tibora Ferenczyho, jež byly spáleny v rumunských horách. Až na to, že v porovnání s ní to byli pouzí trpaslíci. To, co měli před sebou nyní, byl obr. A byl ozbrojen! Pod pancéřovou skořepinou se skrývala věc z upírů protoplazmy a pobočka E předpokládala, že ji Rusové v Perchorsku vyrobili: neuvěřitelný biologický pokus, který se patrně vymkl kontrole a unikl!

Tak alespoň zněla jedna hypotéza, nikoliv však jediná...

Pobočce E se podaří do Projektu Perchorsk umístit spojku, která funguje jako špión a telepatický vysílač. Než je odhalena, zjistí pobočka E dost na to, aby se přesvědčila o nebezpečí, kterým toto místo ohrožuje celý svět. Zlo je tak velké, že pobočka E znovu naváže starý kontakt s Harrym Keoghem...

Píše se rok 1985. Od smrti Juliana Bodeska a zničení Bronického panství Harrym Keoghem uplynulo osm let, osm dlouhých let od útěku jeho lehce duševně vyšinuté ženy a nekroskopického dítěte z tohoto světa. Po celou tu dobu je hledal. Nejsou mrtví, neboť kdyby byli, mrtví by to věděli a od nich i Harry Keogh. Ale

pokud jsou naživu... Harry neví, kde by je ještě měl hledat. Už prohledal každou zapadlou díru, hledal... všude.

Darcy Clarke, nový šéf pobočky E, navštíví Harryho v jeho domě v Edinburghu. Začne mu vyprávět o Perchorsku, ale Harryho to nezajímá. Když ale Clarke líčí podrobnosti, přece jen vzbudí Harryho zájem. Jeho staří nepřátelé, sovětští mentální špióni, utvořili v Perchorsku skupinku, aby blokovali metafyzické špehování. Zcela jasně ukrývají něco velkého, něco velmi nepříjemného. Tam v horách mají vojenský pluk o velké palebné síle – na co? Kdo by útočil na Ural? Co způsobuje, že si Rusové myslí, že to místo musí hlídat? Co tam vevnitř drží?

„Myslíme si, že tam provádějí něco s genetikou,“ řekne Clarke Harrymu. „Domníváme se, že tam chovají válečné upíry!“

I teď je však Harry rozhodnut jen napůl; ale nakonec vynese Clarke svůj triumf.

Britský špión v Perchorsku zmizel; ani nejlepší espeři pobočky E ho nemohou najít; věří, že je naživu (nebyl „zlikvidován“, jinak by to jejich telepati věděli), ale nevědí, kde je. Což se přesně shoduje s Harryho vlastním problémem! Harry junior, Brenda Keoghová a perchorský špión jsou pravděpodobně díky nějaké tajuplné vrtošivé náhodě všichni na jednom a tomtéž místě. Aby si byl naprosto jist, že ho pobočka E nevyužívá ke svým vlastním cílům, Harry požádá myriády mrtvých přátel, aby se na to podívaly. Přibyl v nedávné době do jejich řad nový příchozí jménem Michael J. Simmons? Ale...

Nepřibyl. Simmons není mrtev, prostě jen tady není...

Harry pátrá a zjišťuje, že nehoda v Perchorsku vytvořila díru v časoprostoru: „šedou díru“, která vede do světa paralelního s naším; a také že svět na druhé straně je živnou půdou upírů. Je skutečným Zdrojem upířích mýtů a legend.

Opět hovoří s dávno mrtvým Augustem Ferdinandem Möbiem, s nevyzpytatelnou myslí mrtvého Faethora Ferenczyho a s mnoha novými přáteli mezi legiony mrtvých; až nakonec najde další cestu do upířího světa. A je to opravdu příšerný svět!

Sluneční strana je horká, spalující poušť; Hvězdná strana je říší vampýrů, kde se poblíž horských štítů dělicích planetu tyčí do

kilometrové výšky sloupy jejich orlích hnízd. Sluneční stranou putují Kočovníci, původní Cikáni; v zeleném úpatí hor středního pásu; během dlouhých dní se pohybují v přírodě, za kratších, strachem naplněných nocí se ukrývají hluboko v temných děrách a jeskyních. Protože když na Sluneční straně zapadne slunce, vyraží na lov vampýři.

Kočovníci a trogové (primitivní praobyvatelé) jsou pro vampýry totéž co kokosové ořechy pro obyvatele tropických ostrovů na Zemi. Tvoří hlavní část jejich stravy, představují otroky, dělníky, ženy; dokonce i když zemřou nebo jsou jinak využiti, málokdy přijdou nazmar. Jejich pozůstatky se živí „plynovci“, „sifónovci“ a „válečníci“ vampýrů, kteří původně sami pocházejí z přeměněných Kočovníků a trogů. Jejich bizarně pozměněná zkamenělá těla dekorují závratné, ponuré vampýří hradý, a dokonce jsou přeměněna do podoby nábytku nebo tvoří tvrdý venkovní kryt, a chrání tak majetek svých upířích pánů proti živlům.

A samotní vládcové těchto věžních hradů...

Vampýři jsou přišerní, bojovní, žárliví na své území a majetek, neustále kují pikle a vzájemně spolu pořád bojují. Upír se ze všeho nejvíce obává ostatních upírů a nenávidí je. A všichni vampýři nikoho nenávidí tolik jako Obyvatele zahrady na západě.

Následuje série příhod a nešťastných náhod, které připomínají noční můru: tlupa Kočovníků, ke které se připojí i Jazz Simons a krásná telepatka Zek Föenerová, se chystá spojit své síly s Obyvatelem zahrady. V době, kdy přichází Harry Keogh, vampýři odloží veškeré své vzájemné pŕtky a nešváry, aby se spojili proti společnému nepříteli, a připravují útok na Zahradu v kopcích, území Obyvatele zahrady. Ze všech strašlivých vampýřích vládců pouze vládkyně Karen, nádherná bývalá Kočovnice, jejíž upír ještě nedosáhl dospělosti, zradí, uprchne k Obyvateli zahrady a varuje ho před nadcházející válkou.

V bitvě se spojí vládcové Šejtis, Menor Drtič, Belath, Volse Pinescu, Lesk Nenasytný a mnoho dalších se svými zrudnými válečníky a služebníky trogy proti Obyvateli zahrady a jeho malé skupině lidí.

Ale s Obyvatelem zahrady je i Harry Keogh a Obyvatel zahrady je... Harry junior! Vlivem časového posunu mladší Harry není pouhým chlapcem, jak očekával jeho otec, ale vyrostl v mladého muže se zlatou maskou a toto je svět, do kterého přemístil svou ubohou šílenou matku, aby jí zajistil bezpečí a klid v duši! Až dosud zde bohatě naplňoval její i své potřeby. Jednotliví vládcové se jemu a jeho „vědě“ nemohli rovnat. Nyní se spojili, avšak... starší Harry přišel právě včas.

Vynalézavým použitím Möbiova kontinua a nekroskopických sil otce a syna jsou vládce Šejtis a jeho upíří armáda poraženi, jejich orlí hnízda jsou zničena, všechna kromě hradu vládkyně Karen. Ona se na své orlí hnízdo vrací a Harry ji tam přijde navštívit. Pokouší se ji zbavit jejího upíra, ne kvůli ní, ale kvůli svému synovi, který je sám nakažen. Harry použije Karen, aby si ověřil teorii, jež měla, jak doufal, vést k vyléčení.

Přinutí Karenina upíra vylézt ven a zničí ho. Bohužel ji při tom zahubí také. Byla vampýrem a po jeho smrti z ní zbyla jen prázdná slupka. Co zbývá tomu, kdo poznal neomezené emoce – osvobození od viny, strachu a lítosti – i ryzí chtíč a sílu vampýrů...? Nic, a proto se Karen sama vrhá z cimbuří svého orlího hnízda.

Obyvatel zahrady má i nadále v sobě upíra. Je zpátky v zahradě, kde jeho skupina Kočovníků znovu buduje své zničené příbytky... mladší Harry si stále více uvědomuje skryté pohledy svého otce, který ho zamyšleně sleduje...

KAPITOLA ♦ PRVNÍ

HRAD FERENCZY TRANSYLVÁNIE, PRVNÍ TÝDEN ZÁŘÍ 1981...

Hodinu před polednem se dvě vesničanky z vesnice Halmagiu vydaly po vyšlapaných lesních stezkách směrem k domovu. Košíky měly plné malých divokých švestek a prvních dozrálých ostružin, na všem se dosud třpytila rosa. Některé ze švestek byly ještě trochu zelené... tím lépe pro výrobu ostré, řízné kořalky! Ženy měly na sobě černé šaty, úzké tváře jim lemovaly šátky z hrubé látky. S chutí probíraly obzvlášť šťavnaté klepy, které vyhovovaly jejich momentálnímu stavu mysli, a když se smály obzvláště pikantním drbům, ve větrech ošlehané kůži se jim blýskaly zuby jako ze slovinoviny.

Nedaleko unášel vítr modrý kouř ze spalovaného dřeva, který stoupal v téměř kolmých spirálách z komínů v Halmagiu; za tohoto časného podzimu se nad vrcholky lesa tvořil mlžný opar. Ale blíže, mezi samotnými stromy hořely další ohně; poklidným vzduchem se nesly vůně přípravy kořeněného jídla a zeleninové polévky; cinkaly malé stříbrné zvonky; praskala větev, na níž se na provizorně zhotovené houpačce houpalo tiché, tmavooké dítě s dlouhými vlasy a pozorně se rozhlíželo.

Pod stromy stály v kruhu křiklavě pomalované maringotky. Vně kruhu uvázaní poníci uždibovali trávu a jasné zbarvené šaty vířily tam, kde dívky s nahými pažemi snášely dříví na oheň. Uvnitř kruhu plameny olizovaly černé železné kotlíky zavěšené nad nimi,

kotlíky, z nichž unikaly obláčky vodní páry; Kočovníci si hleděli svých vlastních povinností nebo – když už se utábořili – pouze přihlíželi a kouřili své dýmky s dlouhými tenkými troubelemi. Ano, Kočovníci. Tuláci. Cikáni!

Szganyové se vrátili do kraje Halmagiu.

Chlapec na provazové houpačce spatřil obě vesnické ženy a vydal pronikavé hvízdnutí. Všechn hlahol, cinkot a pohyb v cikánském táboře okamžitě ustal; všechny temné oči se unisono stočily ven z tábora a upřeně zíraly na rumunské vesničanky s košíky. Cikáni ve svých kožených vestách vypadali velmi silní a divocí, ale v jejich očích nebyl ani náznak nepřátelství. Měli své vlastní zákony a věděli, která strana krajíce je namazaná. Po pět set let s nimi lidé z Halmagiu vycházeli dobře, kupovali od nich tretky a laciné šperky a nechávali je na pokoji. A tak na oplátku ani Cikáni v Halmagiu úmyslně neškodili.

„Dobrý den, dámy.“ Cikánský baron (takovým titulem se vůdcové těchto toulavých tlup pyšnili) na schůdkách své maringotky povstal a uklonil se jim. „Prosím, řekněte našim přátelům ve vesnici, že zaklepeme na jejich dveře – máme kotlíky a pánve nejlepší kvality, talismany na odhánění nočních přízraků, karty, z nichž věštíme, a pronikavé oči, které dokážou číst, co je psáno ve vaší dlani. Přineste své nože k nabroušení a zlomené násady seker. Všechno napravíme. Tento rok máme dokonce poníka nebo dva na výměnu za koníky, kteří tahají vaše káry! Nebudeme tady dlouho, takže raději neváhejte s námi udělat výhodný obchod, než zase pojedeme dál.“

„Dobrý den i vám,“ odpověděla okamžitě starší z dvojice poněkud bezdeše. „Buďte si jist, že jim to ve vesnici vyřídím.“ A stranou tiše poznamenala ke své společnosti: „Nikam nechod, drž se u mne a nic nemluv!“

Když minuly jednu z maringotek, tatáž žena odebrala z košíku džbáněk lískových oříšků a dvě hrsti švestek a položila je na schody maringotky jako dárek. Pokud někdo tuto pozornost zpozoroval, nedal to najevo, a když obě ženy znovu zamířily k domovu, chod tábora se vrátil k normálu.

Mladší z žen, která nežila v Halmagiu tak dlouho, se zeptala: „Proč jsi tam nechala ty ořechy a švestky? Slyšela jsem, že Cikáni nedávají a nedělají nic zadarmo a daleko častěji si zadarmo něco berou. Co když je ten dárek jenom povzbudí?“

„Nikdy neuškodí mít dobré vztahy s podivíny,“ odvětila druhá. „Až tady budeš žít tak dlouho jako já, pochopíš, o čem mluvím. Kromě toho tady nejsou proto, aby kradli nebo dělali neplechu.“ Lehce se otrásla. „Vlastně si myslím, že dobře vím, proč jsou zde.“

„Opravdu?“ vydechla její přítelkyně udiveně.

„Jistě. Je v tom postavení Měsíce, volání, které uslyšeli, a oběť, kterou přišli podat. Usmírují zem, aby byla opět úrodná, chlácholí své... bohy.“

„Své bohy? Oni jsou pohani? Jaké bohy?“

„Říkej tomu třeba Příroda, pokud chceš!“ odsekla její spolčnice. „Ale už se mě neptej. Jsem prostá žena a nechci nic vědět. A ani ty bys neměla být zvědavá. Babička mé babičky pamatovala časy, kdy Cikáni přišli. Ano, tak jako před ní její babička. Někdy přejde patnáct nebo osmnáct měsíců – ale nikdy více než jednadvacet – a oni se vrátí zpátky. Jaro, léto, zima: jen sami Szganyové znají to správné roční období, měsíc a den. Ale když uslyší volání, když je Měsíc ve správné fázi a nahoře v horách zavýje vlk samotář, pak se vrátí. Ano, a když přijdou, vždycky nechají oběť...“

„Jakou oběť?“ mladší žena nedokázala ovládnout svou zvědavost.

„Neptej se,“ potrásla ta druhá rychle hlavou. „Neptej se.“ Ale to ona jen tak říkala; mladší žena věděla, že umírá nedočkavostí, aby jí to prozradila; rozhodla se však dále nevyptávat a raději počkat.

Ale po chvíli, když se domnívala, že zbloudily příliš daleko od cesty do vesnice, ucítila potřebu zeptat se: „Není to příliš velká zacházka?“

„Buď zticha!“ zašeptala starší žena. „Dívej se!“

Přišly na lesní mýtinu, kde ze země vyrůstala pochmurná šedá vulkanická skála. Holá a klenutá, s několika stupni, se tato nepravidelná vyvýšenina tyčila do výše asi patnácti metrů, pak pokračoval les a dále se zvedaly prudké útesy k plošně chráněné

borovicemi – jako první gigantický schod před zamlženými, ponuře odpudivými výškami masivu Zarundului. Stromy kolem paty skály byly pokácené, všechno křoví a podrost vymýcené; na jejím vrcholu jako věžička nebo komín ukazovala k horám hromada balvanů.

A tam nahoře, na úpatí hromady kamení, seděl na holé skále mladý muž: Szgany! V klíně držel úlomek skály a rýpal do něj nožem. Byl zaujat svou činností a kromě kamene ve své ruce nevnímal nic. Upíral pohled dolů, asi tak na vzdálenost třiceti metrů – zíral zdánlivě přímo, takže vesničanky musely být ve středu jeho pohledu –, ale pokud je viděl, nedal to najevo. Z jeho chování bylo zřejmé, že je nevnímá, a věnoval se pouze kameni, který opracovával. Dokonce i na tuto vzdálenost bylo jasné, že s ním... není něco v pořádku.

„Ale... co tam nahoře dělá?“ zasípala mladší žena šeptem. „Je velice hezký a přitom... divný. A kromě toho, není tohle zakázané místo? Můj Hzak mi říkal, že tenhle velký kámen je velmi zvláštní skála a že –“

„Pst!“ upozornila ji ta druhá a přitiskla si ke rtům prst. „Nevyruš ho. Cikáni nemají rádi, když je někdo špehuje. Tenhle by nás sice stejně neslyšel, ale... je lepší být opatrný.“

„Říkáš, že by nás neslyšel? Proč tedy šeptáme? Nic neříkej, já vím, proč šeptáme: protože tohle je tajné místo, něco jako oltář. Skoro svaté.“

„Nesvaté!“ opravila ji druhá. „A proč nás nevidí – jen se na něj podívej! Kůži má spíše šedou jako břídlíce než snědou, je nemocný, umírá. Oči má hluboce zapadlé, horečnaté. Je posedlý tím kamenem, který vyřezává. Nevidíš, že ho někdo volá? Je zmatený, zhyponizovaný – prokletý!“ Právě když domluvila, muž na skále vstal, pozvedl svůj kámen a pevně ho uložil na okraji hromady. Zůstal tam ležet mezi ostatními tucty kamenů jako cihla v nejvyšší řadě cihlové zdi a každý, kdo viděl rituál vyřezávání, věděl, že každý jednotlivý kámen na téhle hromadě je označen tajemným, podivným způsobem. Mladší žena otevřela ústa, aby něco řekla, ale její přítelkyně okamžitě vytušila její otázku.

„Jméno,“ řekla. „Vyřezal své jméno a datum narození, pokud ho znal. Stejně jako všichni ostatní, jejichž jména a data narození jsou tam nahoře. Stejně jako všichni ostatní, kteří odešli před ním. Ten prostý kámen je jeho náhrobek, takže ta hromada je vlastně hřbitov!“

Nyní mladý Cikán natáhl krk a pohlédl nahoru k horám. Na několik dlouhých okamžiků zůstal ztuhle stát, jako by na něco čekal. Vysoko na šedomodrém nebi zakryl malý temný mrak slunce. Vtom starší z obou žen prudce vyrazila. Do té doby byla sama téměř zhypnotizována a stála tam bez vůle se pohnout. Ale když mrak zatemnil slunce a stín padl na všechno kolem, popadla svou společnici za loket a přinutila ji odvrátit tvář. „Honem,“ vyrazila ze sebe téměř bez dechu, „ať jsme odsud pryč. Naši muži budou mít starost. Zvlášť jestli ví, že přijeli Cikáni.“

Pospíchaly stínem stromů, našly stezku a brzy spatřily skrz řídnoucí les dřevěné domky na okraji Halmagiu. Jejich srdce přestala splašeně bít, a tak za sebou shora uslyšely z velké dálky zvuk.

V Halmagiu nebylo ještě ani poledne, slunce vykouklo zpoza malého osamocené oblaku; do prvních zimních dnů zbývalo pořád nějakých sedm nebo osm týdnů – ale každý, kdo ten zvuk uslyšel, jej považoval za předzvěst zimy. A někteří ještě za něco více.

Byl to truchlivý hlas vlka, který se ozvěnou nesl dolů z hor, volání, jakým vlci volali tisíce let... a možná mnohem déle. Obě ženy se zarazily, pevněji sevřely své košíky, zadržely dech a naslouchaly.

„Nikdo mu neodpověděl,“ řekla mladší poslěze. „Ten starý vlk je samotář.“

„Zatím,“ přikývla ta druhá. „Ano, je samotář – ale byl vyslyšen, na to vem jed. Velmi brzy dostane odpověď. A potom...“ Potrásla hlavou a vyrazila dál.

Druhá se k ní přidala. „Co se stane potom?“ naléhala.

Starší žena se na ni upřeně zadívala, zamračila se a nakonec vyštěkla: „Anno, musíš se naučit naslouchat! Jsou věci, o kterých bychom tady nahoře neměli moc mluvit – takže jestli se chceš něco dozvědět, musíš poslouchat, když se mluví!“

„Já jsem poslouchala,“ odpověděla druhá žena. „Jenom jsem tomu nerozuměla, to je všechno. Řekla jsi, že starý vlk velmi brzy dostane odpověď. A... a pak?“

„No,“ řekla ta starší a otočila se ke dveřím, kde z překladu volně visely svazky česneku a sušily se na slunci. A přes rameno dodala: „Pak – druhý den časně zrána – budou Szganyové pryč! Nezůstane po nich ani stopa, nanejvýš trocha popela v táboře a vyjeté koleje, kudy projely jejich vozy. Ale bude jich o jednoho méně. O toho, který odpověděl na odvěké volání a zůstal tady.“

Ústa mladé ženy utvořila tiché „O“.

„Je to tak,“ řekla první a pokývala hlavou. „Právě jsi ho viděla – jak přidával svou duši k těm ostatním ubohým duším vyrytým v kamenech na té hromadě...“

TÉŽE NOCI V TÁBOŘE SZGANYŮ:

Dívky tančily, vířily v zuřivém jekotu houslí, primitivního bubnování a cinkotu tamburín. Dlouhý stůl se prohýbal pod jídlem: králíci pečeně a celí ježci, ze kterých se ještě kouřilo po vytažení z pečí jámy; klobásy z divokého prasete nakrájené na tenké plátky; sýry koupené nebo směněné ve vesnici Halmagiu; ovoce a ořechy; cibule, zvolna vařené ve šťávě z masa; cikánská vína a ostrá, hrdlo svírající slivovice.

Panovala sváteční nálada. Plameny ústředního ohně vysoko šlehaly a tanečnice inspirované hudbou se smyslně vlnily. Alkohol tekł proudem; někteří mladší Cikáni pili z radostné úlevy, jiní ze strachu před nejistou budoucností. Neboť pro toho, kdo byl tentokrát ušetřen, může být vždycky příště...

Ale byli to Szganyové a tohle byl jejich způsob života; Jemu navěky patřili, Jeho poslouchali a On si je bral. Smlouva se Starým byla podepsána a zpečetěna před více než čtyřmi sty lety. Díky Němu se jim po celá ta staletí dařilo dobře. Špatně se jim nedařilo ani nyní a v létech, která přijdou, to nebude jiné. On dělal těžké časy lehčími – ano, a lehké časy těžšími –, ale vždy udržoval rovnováhu. Jeho krev byla v nich a jejich krev v Ném.

A krev je život.

Jenom dva z nich byli osamělí a seděli stranou. Dokonce i když dívky kolem tančily, pilo se a oslavovalo, oni jako kdyby nevnímali. Sotva se mohli všeho toho hluku, tance a veselí účastnit.

Jeden z nich, mladý muž z mýtiny, dřepěl na schůdkách ozdobně vyřezávané, pomalované maringotky a brouskem ostrčil dlouhou čepel svého nože, která stříbrně pableskovala v mihotavých plamenech nedalekého táboráku. Žluté světlo dopadalo za něj, kde v otevřených dveřích seděla jeho vzlykající matka, lomila rukama a nabízela všechno, co pro ni bylo nejcennější, Tomu, který nebyl bohem – ale někým zcela opačným –, aby této noci ušetřil jejího syna. Prosila však marně.

Když písnička skončila, ustalo víření jasných sukní, lesklých snědých údů, muži s kníry přestali skákat a vysoko vykopávat nohama – v pauze, kdy muzikanti usrkávali slivovici, než se znovu dali do hraní –, měsíc ukázal svůj okraj nad horami, jejichž mlžné útesy náhle dostaly zvláštní význam. Všem poklesly brady a pohledy se stočily nahoru k vycházejícímu měsíci. A ze vzdálených skalistých výšek se k nim sneslo teskné zavytí vlka.

Všichni na jeden krátký okamžik ztuhli... ale vzápětí se zraky všech upřeně zahleděly na mladého muže na schůdkách maringotky. Povstal, pohlédl vzhůru k měsíci a útesům a povzdechl si. Zavřel nůž, sestoupil na mýtinu, přešel ji na zdřevěnělých nohou a zamířil ven z kruhu maringotek, do noční temnoty.

Jeho matka protrhla ticho. Její bédování, stoupající do žalostného vriskotu, bylo křikem bání. Vyřítla se ze své maringotky, vrhla se z dřevěných schodů a s roztaženými pažemi vrávorala za svým synem. Ale nedošla k němu; místo toho po několika krocích padla na kolena, její paže se však stále natahovaly a chňapaly po synovi. Vůdce tlupy, „baron“, vykročil vpřed, aby mladého muže objal. Přitiskl ho k sobě, políbil na obě tváře a pak ho propustil. A ten, který byl vybrán, bez dalšího otálení zamířil pryč od ohně, mezi maringotky, kde ho pohltila temnota.

„Dumitru!“ zaječela jeho matka. Vyskočila, vyrazila za ním – a padla do náručí barona.

„Uklidni se, ženo,“ řekl ji chraplavě a ohryzek mu na krku poska-
koval. „Věděli jsme, že to přijde. Už před měsícem jsme pozorovali
změnu, která v něm probíhala. Starý zavolal a Dumitru odpověděl.
Věděli jsme, co se stane. Takhle je to vždycky.“

„Ale on je můj syn, *můj* syn!“ vzlykala zničeně na jeho hrudi.

„Ano,“ odpověděl a také jeho hlas se nakonec zlomil a slzy sté-
kaly po ošlehaných tvářích. „A můj... můj také... ano.“

Vedl ji, klopýtající a vzlykající, zpět do jejich maringotky a za
nimi se znovu rozezněla hudba, začalo se tančit, slavit a pít...

Dumitru Zirra zdolával hradby Zarundului jako liška, zrozená pro
tyto výšky. Jeho cestu značil měsíční svit, ale i bez tohoto stříbr-
ného pásu by věděl, kudy jít, protože měl průvodce v sobě: hlas
uvnitř své hlavy, který nebyl jeho hlasem, mu radil, kam šlápnout,
kam sáhnout, kde se chytit. Tady nahoře byly pěšiny, pokud jste je
znali, ale mezi těmito serpentinovými stezkami byly zkratky budící
závat. A právě ty si Dumitru vybíral, nebo tak někdo činil za něj.

Dumiitruuu! kvílel v jeho hlavě temný hlas, který jeho jméno
protahoval jako zmučený výkřik. *Ach, můj věrný, můj Szgany, synu
mých synů. Stoupni sem a tam a sem, Dumiitruuu. A sem, kudy
šel vlk – vidíš na skále jeho stopu? Otec tvých otců tě očekává, Du-
miitruuu. Měsíc je už vysoko a čas noci ubíháá. Pospěš, můj synu,
neboť jsem starý a vyprahlý a seschlý téměř k smrti – opravdové
smrti! Ale ty mi pomůžeš, Dumiitruuu. Ano, a všechno tvé mládí
a síla budou mééé!*

Mladík s námahou dorazil skoro k linii stromů. Dýchal trhaně
a ruce měl od šplhání po skalách rozedrané do krve. Tam, před
nejtemnějším útesem, se rozkládala ohromná zřícenina. Na jedné
straně byla rokle tak příkrá a černá, jako by spadala do samotného
pekla, a na druhé poslední obrovité sosny zakrývaly povalené zdi
jakési prastaré pevnosti, přitisknuté k strmě stoupajícím skalna-
tým stěnám útesu. Dumitru to místo uviděl a na okamžik se za-
razil, ale pak spatřil plamenné oči vlka, který stál v rozbité bráně
zříceniny, a dál už neváhal. Znovu vykročil vpřed a velký vlk mu
ukazoval cestu.

Vítej v mém domě, Dumitruuu! Lepkavý hlas prosakoval jeho myslí jako bahno. *Jsi mým hostem, můj synu... vstup ze své vlastní, svobodné vůle...*

Dumitru Zirra omámeně vyšplhal přes první zborčené kameny zříceniny, a přestože byl zmatený, podivný vzhled tohoto místa ho zaujal. Bylo jisté, že to býval hrad. Za starých časů tady žil bojar Ferenczy – Janos Ferenczy! O tom nebylo pochyb, neboť po všech-ny ty věky už od časů Grigora Zirry, prvního „barona“ Szganyů, Zirrové přísahali věrnost baronu Ferenczymu a nosili jeho erb: netopýra s široce roztaženými křídly, který vylétá z černé schránky. Na každém křídle byla zřetelná tři žebra. Rudé oči netopýra měly stejnou barvu jako žebra na jeho křídlech a nádoba, z níž vylétal, byla ve tvaru pohřební urny.

Mladíkovy hluboce zapadlé, strnule zírající oči spatřily stejný erb, vytesaný na popraskané desce obrovitého kamenného překlada, který ležel napůl pohřbený v troskách; bylo mu jasné, že stojí na prahu sídla velkého a starého patrona Zirry a jeho následovníků. Neboť to byl stejný znak, jaký jste mohli zahlédnout na bocích maringotky Vasilu Ziny (třebaže chytře zamaskovaný v celkové výzdobě, barevných ornamentech a malůvkách). Stejně tak starý Vasile, Dumitrův otec, nosil prsten s miniaturou tohoto erbu, který se dědil odnepaměti. Jednoho dne by patřil Dumitrovi – kdyby neuslyšel volání...

Vlkovi vzdálenému už jen několik kroků před ním se vydralo z hrdla hluboké zavrčení, kterým jako by chtěl Dumitru popohnat. Ten se však tam, kde mu velké bloky padlých kamenů zakrývaly výhled, zarazil. Přední okraj zříceniny se zdál být vymrštěn (ano, vymrštěn, jako by v nitru tohoto místa nastala obrovská exploze) ven a za okraj rokle, tam, kde se ještě stále povalovaly mohutné kameny a všude kolem ležely temné kusy břidlice, takže Dumitru předpokládal, že se velká část hradu zřítíla do rokle.

O tom, co mohlo způsobit takovou zkázu, neměl žádnou...

Ale ty váháš, můj synu, ozval se nestvůrný mentální hlas, který mokval v jeho myslí jako sliz, a potlačil a vymazal všechny otázky, dohady a vůli. Ten hlas, který si ho zcela podrobil, v posledních

čtyřech nebo pěti týdnech nad ním převzal kontrolu a proměnil jej v zombie. *A vidím, že je to, jak jsem očekával, Dumitruuu... máš silnou vůli! Dobře! Výborně! Silná vůle znamená silné tělo a tělo dělá silným krev. Tvá krev je silná, můj synu, jako u všech tvé rasy...*

Veliký vlk znovu zavrčel a Dumitru klopýtavě vykročil za ním. Mladík věděl, že by z tohoto místa měl utéct, neuvažovat a prchat, v temnotě si kosti zlámat a třeba se i plazit, pokud by musel – udělat cokoli, jen nejtít dál. Ale znovu se nedokázal vzepřít vábení toho prastarého zlého hlasu. Bylo to, jako by plnil nějaký slib, který nemohl porušit, nebo jako by dodržoval neporušitelný slib nějakého dávno mrtvého váženého předka.

Nyní, veden hlasem ve své hlavě, klopýtal mezi zborcenými kamennými kvádry a pátral po určitém místě; lezl po čtyřech, odhrabával stranou čerstvě spadané listí, vlhký šedý lišejník a úlomky černé skály; pak objevil (nebo pouze odkryl, protože hlas mu řekl, že to bude zde) úzkou desku s železným kruhem, kterou snadno zvedl. Do tváře ho udeřil závan odporného vzduchu, naplnil mu plíce, a když se sklonil nad černou a páchnoucí hlubinu, dostal téměř závrať; když se mu hlava konečně pročistila – přinejmenším od výparů –, už sestupoval do příšerných hlubin.

Vtom mu hlas řekl: *Tady, tady, můj synu... výklenek ve zdi... pochodně, balíček, zápalky, všechno zabaleno v kůži... ano, lepší než křesadlo za mého mládí... zapal jednu pochodně a dvě si vezmi s sebou... buď si jist, že je budeš potřebovat, Dumitruuu...*

Kamenné schodiště se spirálovitě stáčelo; Dumitru sestupoval po ledkem potažených schodech, v místech, kde se schodiště zbortilo, byl nucen sešplhat. Dorazil na dno, které bylo poseto kusy ohněm zčernalého zdiva; další padací dveře; sestup pokračoval vlhkým nitrem země, kde se ozývala jenom ozvěna. Dolů, pořád dolů, do zlověstných a vnímavých podzemních hlubin...

Až nakonec:

Výborně, Dumitruuu, pochválil ho temný hlas – hlas, který se příšerně zasmál, jako by jeho neviditelný vlastník byl sám sebou velmi potěšen –, jeho radost skřípala jako pilník na nervových zakončeních mladíkova mozku. A náhle... mohl Dumitru utéct.

Na zlomek sekundy byl znovu svým vlastním pánem – a pochopil, že stojí na samém prahu pekla!

Ale pak ta cizí intelligence sevřela jeho mysl jako svěrák; neúprosný proces, který začal před pěti týdny, ho vedl k logickému vyústění; síla svobodné vůle v něm zablikala jako dohořívající, téměř už jen doutnající svíčka. A...

Rozhlédni se, Dumitruuu. Dívej se a uč, jaké je dílo a tajemství tvého pána, můj synu...

Za ním na kamenném schodišti stál obrovský vlk s plamennýma očima a před ním...

Doupě nekromanta!

Takové věci patřily mezi Szganyi k legendám, byly to jen zkazky, aby měli o čem vyprávět u táboráku za zimních večerů, ale ani Dumitru, ani nikdo jiný by v okamžiku, kdy tuto scénu spatřil, nepotřeboval žádné zvláštní znalosti nebo vysvětlení, aby uvěřil své vlastní představě, svému vlastnímu instinktu. A mladík s očima dokořán, pokleslou bradou a vysoko zdviženou pochodní nejistě bloudil po pozůstatcích chaosu a šílenství, jak mu bylo nařízeno.

Nikoli spouští vyšších pater, jež byla čistě fyzického původu, neboť tato tajná podzemní sklepení zasáhla zkáza, která postihla horní úroveň, jen minimálně; byla chráněna, roky ukryta pod prachem a pavučinami poloviny století. Ne, tohle byl mentální chaos: vědění, jež bylo dílem člověka nebo lidí – nebo, vezmeme-li opět v úvahu všechny mýty a legendy Szganyů, dílem tvorů, kteří se za lidi vydávali.

A sklepení samotné:

Jeho kamenné zdivo bylo staré, skutečně *staré*. Bylo potažené ledkem, a přesto jen neznatelně vlhké, v některých místech se na něm začínaly tvořit krápníky. Jejich tenké chomáče visely z vysokých klenutých stropů; a kolem stěn místností, kde se na podlahu málokdy šlapalo, se klenuly základny stalagmitů, tvořících hromádky nebo bublinky na hrubě tesané dlažbě. Dumitru nebyl žádný archeolog, ale z primitivní hrubosti uspořádaných kamenů a ze špatného stavu starověké malty dokonce i on dokázal odhadnout stáří hradu – tedy alespoň těchto tajných prostor – na

nějakých osm devět set let. Tolik času by přinejmenším bylo třeba ke vzniku krápníků – nebo musela být prosakující voda neobyčejně silně nasycená krystalizujícími solemi.

Bylo zde mnoho klenutých průchodů, všechny dva a půl metru široké a něco přes tři metry vysoké, a na vrcholku každého z nich byl usazen masivní kamenný překlad. Některé z nich trochu poklesly svou nesmírnou vahou. Stropy – žádný z nich nebyl ve svém vrcholu nižší než čtyři čtyři a půl metru – měly klenbu podobnou jako průchody; na několika místech masivní bloky kamene vypadly, nepochybně uvolněné otřesem nějakého výbuchu, který toto místo postihl, a při dopadu rozdrtily mohutné dláždění podlahy jako školní tabulky. Do hloubi katakomb se táhly veliké místnosti s vlastními průchody; Dumitru sestupoval do bludiště starobylých komnat, kde vlastník této zříceniny praktikoval své tajné umění.

Až dosud se s jedinou výjimkou prvního strašlivého dohadu Dumitru této představě vyhýbal. Ale dál už to nebylo možné. Fresky na stěnách, jakkoli byly vybledlé, vypovídaly celé příběhy; a mnoho pokojů obsahovalo nespornou přítomnost něčeho daleko závažnějšího, mnohem děsivějšího. Také hlas v jeho hlavě, který byl nyní mnohem krutější a plný škodolibé radosti, mu nedovoloval se odvrátit: přál si, aby Dumitru poznal všechny tyto staré události.

Nekromancie, pomyslel sis, Dumitru, když tvá pochodeň po-prvé zahнала stíny tady dole, opakoval hlas. Vzkříšení mrtvých solí a popela pro potřeby výslechu. Historie světa, jaké to kdysi bylo, vyrvaná z koňské lebky, z oživených neúplných přízraků těch, kteří tehdy žili. Odhalení starověkých tajemství, a snad dokonce i předpovědi nejasné, vzdálené budoucnosti. Ano, věštění pomocí mrtvých...! Tohle sis pomyslel.

Dobrá (po krátkém odmlčení následovalo mentální pokrčení ramen), až sem jsi měl pravdu. Ale nešel jsi dost daleko. Vyhnul ses pohledu na... a i teď uhýbáš! Copak, nejsi snad můj syn, Dumitru, jsi snad nemluvně, houpané na rukou? Myslel jsem si, že jsem k sobě povolal silné víno, jen abych zjistil, že Szganyové po všechna ta léta vařili vodu! Ha-haa-haaa! Ale ne... dělám si legraci... nevztekej se tak, můj synu...

Je to vztek, že, Dumitru? Ne?

Že by strach?

Bojíš se o svůj život, Dumitruuu? Hlas nyní sklouzl do šepotu, ale záludného jako kapka pomalu působící kyseliny. Ale ty budeš mít svůj život – ve mně! Krev je život, Dumitru – a tak bude pokračovat a pokračovat... ááá...

Ale dost! Nyní hlas znovu ožil a stal se veselým. Začínáme upadat do ponurosti a to přece nesmíme! Nemyslíš? Vždyť my budeme jako jeden a celý svůj život prožijeme spolu. Slyšíš mě, Dumitruuu...? Nu?

„Já... já tě slyším,“ odpověděl mladík do prázdnoty.

A věříš mi? Řekni to – řekni, že ve mne věříš, stejně jako ve mne věřili předkové tvého otce.

Dumitru si tím nebyl jist, ale majitel hlasu uvnitř jeho hlavy stiskl jeho mysl, dokud nevykřikl: „Ano...! Ano, věřím, stejně jako věřili moji předkové.“

Výborně, řekl hlas zřejmě usmířen. Pak nebuď tak plachý, Dumitruuu: pohleď na mé dílo a neodvracej oči a neustupuj. Namalované obrazy a rytiny na zdech – to množství amfor na policích – ty starověké nádoby obsahují soli a prach...

Dumitru se v záři pochodně rozhlédl. Viděl všude kolem regály z černého dubu a na jejich policích bezpočet džbánů, uren: amfor, jak je označoval hlas. V těchto místnostech podzemní skrýše jich muselo být několik tisíc, všechny pevně ucpané dubovými zátkami s olověným krytem, všechny s vybledlými, stovkami let zašlými etiketami, přilepenými na nich v místech, kde se držadla spojovala s hrdlem. Jeden regál byl roztržštěný, odhozený stranou spadlým stropním kamenem; džbány z něj byly rozsypané a některé z nich i rozbité. Prášek se vysypal ven a utvořil malé hromádky, jež pokrýl prach několika desetiletí. A když Dumitru pohlédl na tyto vysypané... zbytky...?

Všimni si, jak jsou ty základní soli jemné, zašeptal hlas v jeho hlavě. Byl náhle vážný, jako by majitel toho hlasu sám cítil bázeň z tohoto démonického pokladu. Skloň se, Dumitruuu, a promni je v prstech.

Mladík nemohl neuposlechnout; prohrábl prach, zároveň měk-
ký jako mastek a tekutý jako rtuť; protekl mu mezi prsty a zanechal
jeho ruce beze zbytku čisté. A zatímco si takto se solemi pohrá-
val, Věc v jeho mysli mentálně zavětřila: zdálo se, jako by vnímala
esenci, kterou měl Dumitru zkoumat. A:

*Ach... tenhle byl Řek! oznámil hlas. Poznávám ho – několikrát
jsme spolu hovořili. Kněz z řecké země, který znal legendy o vry-
koulacích.*

*Vyprávěl mi, že se vypravil proti nim a vedl své tažení přes moře
do Moldávie, Valašsko, a dokonce přímo do těchto hor. Postavil
veliký kostel v Alba Iulia, který tam nejspíš stojí až do těchto dní,
a odtamtud vyrážel do měst a vesnic, aby pátral po strašlivých
vrykoulacích.*

*Měšťané udávali své nepřátele, i když často věděli, že jsou
nevinní; a záleželo na moci nebo postavení udavače, zda tento
„Ctihodný“ Arakli Aenos – takhle mu říkali – uznal obvinění za
„prokázané“ nebo „neprokázané“. Když například nějaký slavný
bojar prohlásil, že ty a ty osoby jsou krvežízniví démoni, můžeš
si být jist, že je náš Řek jako takové uznal. Ale pokud takovou
zvěst přinesl ubožák, a mohla být jakkoli důvěryhodná, zůstal
nevyslyšen, nebo dokonce potrestán jako lhář! Lovec čarodějnic
a podvodník, starý Aenos... Jednou měl tu drzost a obvinil i mě!
Ano, a já jsem musel uprchnout, abych unikl těm z Visegrádu,
kteří mě chtěli polapit! Ach, řeknu ti, byla to tenkrát nepříjemná
záležitost.*

*Ale... čas vyrovná mnoho úctů. Z prachu povstal a v prach se
obrátil. Když zemřel, pochovali starého šejdíře v olovem lemované
rakvi v Alba Iulia, poblíž kostela, který tam postavil. Oóó, jaké
štěstí! Neboť, přesně jak bylo zamýšleno, trvanlivé olovo jeho rakve
zabránilo prosakování vlhkosti a proniknutí červů a všech možných
hlodavců dovnitř – dokud neuběhlo sto let a já jsem ho nevykopal!
Ach, ano – několikrát jsme spolu hovořili. Ale nakonec, co vlastně
věděl? Nic! Šejdíř a podvodník!*

*Stejně jsem si s ním vyrovnal účet. Ta hromádka prachu, kterou
teď prosíváš: samotný Arakli Aenos – ano, jak jen skučel, když jsem*

*mu vrátil jeho maso a tvar a páčil jsem toho psa žhavými železy!
Ha-haa-haaa!*

Dumitru sykl hrůzou a vyšklubl prsty z roztroušených „solí“. Plácal rukama, jako by i on je měl popálené žhavými železy, foukal na ně, otíral si je roztřeseně o své hrubě tkané kalhoty. Rychle se narovnal, couvl od rozbitých uren a narazil do dalšího regálu, který stál za ním. Upadl jak široký tak dlouhý do prachu, prášku a soli; drobná nehoda mu však posloužila. Jeho zmatená mysl se trochu vyjasnila – což také majitel hlasu okamžitě poznal a ihned zesílil sevření.

Teď se uklidni, jen se uklidni, můj synu! Ano, já vím: myslíš si, že tě bezdůvodně mučím – věříš, že nalézám potěšení v tomto vysvětlování. Ale ne, ne – jen to považuji za správné, že poznáš závažnost toho, čemu posloužíš. Vykonáš pro mě důležitou oběť: jsi mou oporou, krmíš, obnovíš mé síly. Proto ti poskytuji vědění... ať už je to na jakkoliv krátkou dobu. Nyní vstaň, postav se zpříma, dobře poslouchej má slova a řiď se jimi.

Stěny, jdi k těm stěnám, Dumitruuu. Dobře! Teď sleduj fresku – svýma očima, můj synu, a svýma rukama. Teď se dívej a uč se:

Zde je člověk. Narodí se, žije svůj život a umírá. Princ nebo vesničan, hříšník nebo svatý, všichni jdou stejnou cestou. Vidíš je tam na obrazech: svaté muže, stejně jako darebáky: spějí rychle od kolébky k hrobu, řítí se střemhlav ze sladkého teplého okamžiku početí do chladné, prázdné hlubiny smrti. Zdálo by se, že je to údělem všech lidí: splynout se zemí. Všechno, co se za svého života naučili, přijde vniveč a jejich tajemství zůstanou tajemstvími jich samých navždy...

Opravdu?

Ale něco zbude, záleží na tom, jak jsou pohřbeni. Jako třeba ten řecký kněz – zůstal nedotčený; a jiní jsou třeba spáleni a zakopáni ve džbánech, jejich popel se neznečistí stykem s hlínou. Tam leží, rozpadající se hromádka kostí, hrstka prachu a v nich všechno vědění jejich životní pouti, všechna tajemství života a někdy i smrti – a možná dokonce i stavu mezi Životem a Smrtí –, jež si berou s sebou do hrobu. Vše je ztraceno.

Znovu se ptám... opravdu?

A ty řekneš: ale co vědění v knihách nebo znalosti předávané ústní formou nebo vytesané v kameni? Učený muž přece může – pokud si to přeje – po sobě zanechat své vědění ku prospěchu těch, co přijdou po něm?

Cože? Kamenné destičky? Pche! Dokonce i hory jsou vymílány a epochy, které byly známé, jsou odváty pryč jako prach. Ústní formou? Řekni člověku příběh, a jak jej bude vyprávět dál, příběh se bude měnit. Po dvacátém vyprávění bys ho třeba ani sám nepoznal! Knihy? Během staletí se poškozují, křehnou, rozpadají se, až nezbude nic! Ne, nemluv mi o knihách. Jsou to ty nejkřehčí věci. Kdysi byla v Alexandrii nejpodivuhodnější knihovna na světě... a kde, ptám se já, kde jsou všechny ty knihy dnes? Pryč, Dumitruuu. Pryč jako všichni lidé minulosti. Ale na rozdíl od knih lidé nejsou zapomenuti. Ne nevyhnutelně...

A opět, co když člověk po sobě nechce zanechat svá tajemství?

Ale to pro tuto chvíli stačí; podívej se, fresky se změnily. Tady je další člověk... nu, alespoň mu tak budeme říkat. Ale je podivný, neboť není zplozen jen mužem a ženou. Podívej se sám: má rodiče... ale co to tam je? Had? Slimák? A ten tvor vysouvá vejce a člověk ho vstřebává. Teď už ta nanejvýš šťastná osoba není pouhým člověkem, ale... něčím více. Ach! Podívej – on neumírá, ale žije dál a dál! Stále! Nejspíš navěky.

Sleduješ mě, Dumitruuu? Sleduješ ty obrazy na zdi? Pokud by On nebyl zabit nějakým brutálním člověkem, vyzbrojeným znalostmi – nebo nezahynul náhodně, což se časem může přihodit –, bude žít navěky! Kromě toho, že... má své potřeby. Nemůže se živit jako obyčejný člověk. Potřebuje zvláštní zdroje obživy! Krev je život...

Víš, jak se takový jedinec nazývá, můj synu?

„Já... já vím, jak se takovým lidem říká,“ odpověděl Dumitru, navzdory tomu, že v podzemním sklepení nebylo kromě něj živé duše. „Řekové jim říkají ‚vrykoulakové‘, jak jsi sám podotkl; Rusové ‚vješčí‘ a my, Kočovníci, Szganyové, jim říkáme ‚moroi‘ – upíři!“

Je ještě další název, pronesl hlas, který pochází z daleké země, vzdálené v prostoru i čase. To slovo, kterým se nazývají, je: vampýr!

A na okamžik, možná z určité úcty, se hlas odmlčel. Pak pokračoval:

Ted' mi, Dumitruuu, prozrad: víš, kdo jsem? Ach, já vím, jsem hlas v tvé hlavě, ale pokud bys nebyl šílený, musel by ten hlas mít nějaký zdroj. Uhádneš mou totožnost, Dumitruuu? Nejspíš už to dávno víš, že?

„Ty jsi Starý.“ Dumitru ztěžka polkl, ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů a hrdlo měl drsné jako smírek. „Nemrtvý, nesmrtný patron Szganyů kmene Zirra. Ty jsi Janos, baron Ferenczy!“

Správně! A ty jsi možná vesničan, ale vůbec ne hloupý, odpověděl hlas. Skutečně jsem to já! A ty jsi můj, k mým službám, jak si budu přát. Nejdřív však otázku: Je v tlupě tvého otce Vasila Zirry někdo se čtyřmi prsty na ruce? Možná dítě, chlapec, nedávno narozený, poté, co jste tu vy, Szganyové, byli naposledy? Nebo třeba cizinec, kterého jste potkali na svých cestách a on se k vám chtěl přidat?

Podivná otázka, mohl by si někdo říct, ale ne Dumitru. Tohle byla součást legendy: že jednoho dne přijde muž, který bude mít na ruku místo obvyklých pěti jen čtyři prsty. Tři široké, silné prsty a palec na každé ruce; se čtyřmi prsty se narodil, a proto vypadají docela přirozeně; prsty nebyly odstraněny chirurgickým zásahem ani nevypadaly groteskně. „Ne,“ odpověděl okamžitě. „Nepřišel.“

Hlas vydal mentální zavrčení; Dumitru vycítil nespokojené pokrčení širokých, mohutných ramen. *Nepřišel*, opakoval hlas Janose Ferenczyho po něm. *Ještě nepřišel...*

Ale... postoj neviditelné bytosti nebyl stálý; vzápětí se změnil; zklamání bylo zapomenuto a nahradila ho rezignace. *No dobrá, takhle už čekám roky! Ale co je čas pro vampýry, že?*

Dumitru neodpovídal. Při prohlížení vybledlých fresek se dostal k části stěny s vyobrazením několika zvláště příšerných scén. Fresky byly jako tapisérie, vyprávěly příběh v obrazech, avšak tyto obrazy pocházely přímo z nočních můr. Na prvním drželi čtyři muži páteho, každý za jednu končetinu. Další mučitel v tureckých kalhotách stál nad ním s vysoko zdviženým zakřiveným mečem a ještě jeden klečel poblíž s palicí a ostrým dřevěným kulem. Na

následujícím obraze byla oběť státa, probodena kulem a přibita k podlaze – ale velký slizký červ nebo had vylézal z pahýlu jejího krku, takže muži kolem něj v hrůze couvli! Na třetím obraze muži obklopili tu Věc kruhem pochodní a podpálili ji; stejně tak hlavu a tělo jejího bývalého hostitele na hromadě otepi. Čtvrtá a předposlední scéna zobrazovala kněze, který v jedné ruce houpal kadidelnici, zatímco druhou vsypával popel z upíra do urny. Pravděpodobně to byl nějaký očistný exorcistický rituál. Jestli ano, byl úplně zbytečný.

Neboť poslední scéna představovala tutéž urnu, z níž jako fénix z popela vzlétá černý netopýr. Dumitru poznal znak Ferencyů!

Ano, řekl v Dumitrově hlavě Janos temně, ale až přijde čtyřprstý muž! Ne dříve, než přijde pravý syn mých synů. Neboť pouze tehdy mohu uniknout z jedné nádoby do druhé. Protože není nádoba jako nádoba, Dumitruuuu, a některé z nich jsou z kamene...

Mladíkova mysl se znovu pokusila zbavit zmatku. Náhle spatřil, že jeho pochodeň, kterou zasunul do kamenného držáku na zdi, skoro dohořela. Sundal ji a roztřeseně od ní zapálil další. Zamával s ní, aby se plamen rozhořel. Olízl si suché rty a pohlédl na ty myriády uren. Napadlo ho, ve které se asi nachází jeho trýznitel. Jak snadné by bylo rozbít tu nádobu, rozházet prach z ní, hodit pochodeň mezi vnímavé zbytky a pozorovat, jestli shoří i podruhé.

Janos nebyl tak nepozorný, aby si nevšiml oživení Szganyovy vůle nebo aby nečetl zradu v mysli, kterou ovládal. Bezhlesně se zachechtal a řekl: *Ach ne, Dumitruuuu, tady ne! Copak si myslíš, že ležím mezi tímhle odpadem? A že neslyším tvé zrádné myšlenky? Avšak neměl bys v těle krev, kdyby tě nenapadly, že?* Znovu se ozval jeho zlý smích a po něm: *Dobře jsi udělal, když jsi zapálil další pochodeň: lépe nenechat oheň odumřít, Dumitruuuu, protože tam, kam nyní půjdeš, je to nadmíru temné. Také ti chci ještě několik věcí ukázat a k tomu budeme potřebovat světlo. Ted' pohled', po tvé pravé ruce je místnost, můj synu. Projdi průchodem, jestli chceš, a tam najdeš mou pravou noru.*

Dumitru se mohl vzpírat... ale bezvýsledně; upír nyní stiskl jeho mysl daleko pevněji než kdy předtím. Udělal tedy, co mu bylo

nařízeno, prošel klenutým průchodem a vstoupil do místnosti, podobné ostatním, jen zařízení bylo jiné. Nebyly v ní žádné regály s amforami ani fresky na zdech; místo bylo daleko více obývané než skladiště; na zdech visely tkané goblény a podlaha byla pokryta zelenými glazurovými dlaždicemi, usazenými v maltě. Mozaika uprostřed byla z menších dlaždic a zobrazovala prorocký erb Ferenczyů a na jedné straně poblíž mohutného krbu stál starobylý těžký stůl z černého dubu.

Goblény na zdech byly dole zetlelé a rozedrané. A jako všude jinde i zde na všem spočívala tlustá vrstva prachu, byla tu však zřetelná výjimka. Na stole ležely spisy, knihy, obálky, různá pečtidla a vosk, pera a inkoust; v porovnání s tím, co Dumitru dosud viděl, to byly moderní věci. Patřily Ferenczymu? Předpokládal, že Starý je mrtvý – nebo *nemrtvý* –, ale všechno tohle naznačovalo, že je tomu jinak.

Ne, opravil ho mazlavý baronův hlas, nejsou moje, je to majetek... mého studenta, dalo by se říct? Studoval mé dílo, a dokonce se odvážil studovat mě! Ach, znal docela dobře slova, kterými mě mohl povolát, ale nevěděl, kde mě najít ani jestli tady vůbec jsem! Bohužel mám dojem, že už je po něm. Nejspíš spočívají jeho kosti někde tam nahoře v rozvalinách. S potěšením je tam jednoho dne najdu a udělám s ním to, co on mohl tak snadno udělat se mnou!

Zatímco hlas Janose Ferenczyho pokračoval v temném a ob-skurním vzpomínání, Dumitru Zirra přistoupil ke stolu. Ležely na něm kopie dopisů, ale všechny byly psány v jazycích, kterým nerozuměl. Dokázal rozeznat jen data, jež byla z před padesáti let a nějaké vzdálené adresy. Adresáty byli pan M. Raynaud z Paříže, Josef Nadek z Prahy, dalším Colin Grieve z Edinburghu a Joseph Curwen z Providence; a spousta dalších z měst a městeček v mnoha různých zemích. Pisatelem všech těch jmen a adres, jak ukazoval rukopis na zažloutlém papíře, byla jedna a tatáž osoba: jistý pan Hutchinson nebo „Edw. H.“, jak se podepisoval daleko častěji.

Pokud šlo o knihy, Dumitrovi vůbec nic neříkaly, vůbec nic. Pro vesničana, jakkoli zcestovalého a zběhlého v několika jazycích

a dialekttech, takové tituly jako *Turba Philosophorum*, Baconův *Thesaurus Chemicus* a Trithemiovo *De Lapide Philosophico* nic neznamenaly. A pokud ano, v té chvíli mu to nedošlo.

Ale v jedné knize, která tu ležela stále otevřená, navzdory tlusté vrstvě prachu na stránkách, Dumitru uviděl obrázky, které mu naprosto vyrazily dech. Neboť tam, v pečlivých a bolestných detailech, byla vyobrazena série těch nejstrašlivějších a nejbrutálnějších mučení, jež způsobila, že dokonce i napůl zhyponotizovaný Dumitru vrávoravě couvl, aby se od té hrůzy vzdálil. Ale vzápětí jeho pohled přitáhl zbytek vybavení pokoje, kterému až dosud nevěnoval pozornost; byla to veliká pouta připevněná ke stěnám těžkými řetězy, jakési silně zrezivělé nástroje volně pohozené na podlaze v jednom rohu a několik pánví na žhavém uhlí, ve kterých stále ještě zůstával popel ze starých ohňů!

Než si ale tyto věci mohl podrobněji prohlédnout, pokud o to vůbec stál, zakvílel v jeho hlavě opět bublavý hlas: *Dumiitruuu, teď mi řekni: měl jsi někdy žízeň? Putoval jsi někdy vyschlou pouští, kde není ani známka po vodě, a cítil jsi, jak se ti hrdlo pokrývá palčivými vředy, skrz které stěží můžeš popadnout dech? Dobrá, možná, že jsi zažil časy, kdy ses cítil vyschlý jako troud, což by ti pomohlo porozumět alespoň trochu tomu, jak se nyní cítím já. Ale jen trochu. Určitě jsi nikdy nebyl takhle vysušený. Ach, kdybych ti jen mohl popsat, jakou mám žízeň, můj synu!*

Ale dost: Teď jsem si jist, že jsi pochopil něco z mého umění, z mých plánů, mé moci a mého osudu i že mé požadavky jsou daleko důležitější než obyčejný život. Nadešel čas zasvětit tě do posledního tajemství, při němž oba poznáme nejskvělejší extázi. Ten velký komín, Dumiitruuu – vlez do něj.

Má vlézt do komína, do krbu? Pohlédl na něj, ucítil nutkání couvnout, ale nemohl. Masivně stavěná, ohněm poznamenaná díra byla sto dvacet centimetrů široká a sto padesát vysoká, na vrcholku bylo klenutí opatřeno překladem; potřeboval se jen trochu sehnout, aby se protáhl dovnitř. Než tak ovšem učinil, zapálil další pochodeň. Janos Ferenczy si tuto krátkou přestávku vyložil

jako zaváhání. *Teď rychle*, popoháněl Dumitra strašný hlas, *neboť dokonce i ve smrti – ne, zvláště ve smrti – má potřeba nemůže čekat. Je tak velká, že už nemohu déle odolávat.*

Dumitru se vsoukal dovnitř a pochodeň držel vysoko zdviženou, aby osvětlovala celý prostor. Nad ním se tyčil široký, sežehnutý sopouch, který se stupňovitě klikatil do zdi. Mladík podržel pochodeň stranou a podíval se, zda shora neproudí světlo, ale spatřil jen temnotu. To nebylo nic divného; komín se na cestě k povrchu musel několikrát zalomit a to samozřejmě blokovalo přístup světla z horní oblasti, která ležela v troskách. Dumitru znovu pochodeň sklonil a spatřil železné příčky připevněné v převislé zdi sopouchu. Ve dnech rozkvětu hradu komíny čas od času potřebovaly vymést. A přece... nebylo tam takové množství sazí, jak by se dalo očekávat; vyjma sežehnutého povrchu se zdál komín téměř nepoužívaný.

Používal se, můj synu, zachechtal se odporový mentální hlas Janose Ferenczyho. Uvidíš, uvidíš. Ale teď ustup trochu stranou. Dříve než tam vystoupíš, někdo musí sestoupit! Moji malí oblíbenci, malí přátelé...

Dumitru narazil zády do boční zdi; ozvalo se třepotání křídel, které komín rychle zesílil do burácení, a kolonie malých netopýrů, jejichž letící těla vytvořila téměř pevné kopí, vyrazila dolů ze sopouchu a rozletěla se do podzemních sklepení. Vylétali ven několik dlouhých okamžiků, až si Dumitru začal myslet, že to nikdy neskončí. Ale pak se hukot v komíně začal utišovat, několik opozdílů vystřelilo kolem něho ven a znovu všechno ztichlo.

Teď šplhej, řekl Ferenczy a opět zesílil stisk na mysli svého mentálního otroka.

Příčky byly široké a plytké, třicet centimetrů od sebe, pevně zabudované do malty mezi kameny. Dumitru zjistil, že i když nese pochodeň a ke šplhání používá pouze nohy a jednu ruku, jde to docela snadno. Asi po devíti nebo deseti příčkách se komín znatelně zúžil a po dalších deseti se sklonil o zhruba čtyřicet pět stupňů a stal se spíše jen stoupající šachtou. V dalším, asi šedesát

centimetrů dlouhém úseku nahradily příčky plytké, kamenné stupně; pak se „podlaha“ vyrovnala úplně a „strop“ se pozvolna zvedl do výšky nějakých dvou a půl nebo tří metrů.

Nyní Dumitru zjistil, že se nalézá v úzké přímé kamenné chodbičce. Nebyla širší než metr a dlouhá neznámo jak a Dumitra rychle zachvátil pocit nezvládnutelného děsu, který způsobil, že se zarazil a přikrčil. Chvěl se a stékal po něm studený pot – srdce se mu třepetalo v hrudi jako lapený pták a oděv se mu potem lepil na záda a stehna – mladík před sebe natáhl ruku s pochodní. Přímo před ním, v mihotavých stínech mimo dosah světla, se vznášel těsně nad podlahou pár žlutých trojúhelníkových očí – vlčích, divokých očí – a odrážel pableskující světlo pochodně. Byly upřeny přímo na Dumitra.

Můj starý přítel, Dumitruuu. Hlas Janose Ferenczyho se do jeho mysli vplížil jako mentální slimák. Stejně jako Szganyové i on a jeho příbuzní a známí po mnoho let dohlížejí na můj úkryt. Tito vlci jsou mi zárukou, že se tady nahoře nepotulují žádní zvědavci! Snad tě nevystrašil? Myslel sis, že je za tebou dole, a on je tady vpředu? Copak nevíš, že tohle je moje skrýš? A jaká by to byla skrýš, ptám se já, kdyby měla jen jeden vchod a východ? Ne, kdybys šel touto chodbou dostatečně daleko, dostal by ses na místo, kde ústí do díry ve stěně prudkého útesu. Nicméně... nežádám po tobě, abys šel tak daleko...

Hlas se ani nesnažil zastříit svou výhrůžku; Ferenczy by si nedal vzít své právo; mentální stisk nyní Dumitrovi svíral mysl a vůli jako ledový svěrák. *Pokračuj*, nařídil mu chladně.

Vpředu před mladíkem se veliký vlk otočil a odklusal. Jeho šedý stín nahradila větší temnota. Dumitru tápal nejistě dál, srdce mu bušilo, až měl pocit, že slyší, jak mu krev hučí v uších, jako oceán v závitech mušle. A nebyl sám, kdo to slyšel.

Ach, můj synu, můj synu! Hlas zabublal strašlivým očekáváním a zachvěl se divokým chtíčem. *Tvé srdce v tobě skáče jako prchající jelen! Jaká síla, jaké mládí! Všechno to cítím! Ale ať už je to cokoli, co způsobuje tvou paniku, buď si jist, že již brzy bude konec, Dumitruuu...*

Chodbička se rozšířila; po Dumitrově levé ruce zůstávala skála jako dřív, ale po pravé byla v pevném kameni – vlastně v kamenném podloží – vytesána prohlubenina, příkop vedoucí souběžně s chodbou, který s každým jeho dalším krokem klesal hlouběji a hlouběji. Dumitru natáhl ruku s pochodní nad okraj a pohlédl dolů a v nejhlubším místě příkopu uviděl... okraj a úzké hrdlo... černé urny, napůl pohřbené v temné půdě!

Okraj urny – jako temná, našpučená ústa se rty, které se zdály roztažené a odporně zkroucené v mihotavém světle – se nacházel asi půldruhého metru pod úrovní Dumitrovy stezky. Za urnou se dno příkopu zvedalo. Vytesané do klínu jako propust lehce klesalo směrem dolů k zvednutému okraji vedoucímu do úzkého výtoku. Ten mířil přímo do ústí urny; na druhé straně klínové dno stoupalo nahoru a pryč z dohledu, do stínů. Zvednutý okraj skály spolu s vytesaným výtokem vypadal ze všeho nejvíc jako okapový žlab nad sudem na dešťovou vodu – a stejně jako okapové žlaby byl potřísněn něčím černým, jak tam protékla jakási neznámá kapalina...

Několik dlouhých okamžiků tam Dumitru stál, chvěl se, lapal po dechu a plně si neuvědomoval, co vidí, ale všemi smysly svého těla cítil, že ať už je to cokoli, je tohle zařízení ztělesněním absolutního zla. Zatímco mu po těle stékal slizký, studený pot a on cítil, jak se celé jeho tělo neovladatelně chvěje, zazněl mu opět ve váhající mysli hlas jeho tyrana:

Jen dál, můj synu, naléhal ten příšerný hlas. Ještě krok nebo dva, Dumitruuuu, a všechno bude jasné. Ale opatrně, velmi opatrně – nesmíš omdlít nebo spadnout ze stezky, ať se děje cokoli!

Další dva kroky a mladík nedokázal od strašlivé urny odvrátit vytřeštěné oči, nemohl dokonce ani mrknout – a pak zahlédl místo, kde příkop končil: černý obdélník jako otevřený hrob. Když světlo jeho pochodně dopadlo dolů, spatřil, co ono strašlivé místo obsahovalo.

Bodce! Jako jehla ostré tesáky ze zrezivělého železa vyplňovaly tuto poslední jámu zleva doprava a od začátku až do konce. Byly jich přinejmenším tři tucty – a Dumitru okamžitě věděl, k čemu tu jsou a jaké má Ferenczy úmysly!

Opravdu? Cha-cha-cha! Cha-cha! Příšerný smích naplnil Dumitrovy uši, ale mysl. Takže nakonec dojde k souboji vůlí, že, můj synu?

Souboj vůlí? Dumitrova vůle se napjala; bojoval o kontrolu nad vlastní myslí, nad svými mladými, mocnými svaly. „Já... se... kvůli tobě nezabiju... ty starý ďáble!“ vydechl.

Samozřejmě, že se nezabiješ, Dumitruuu. Dokonce ani já tě nemohu přinutit, abys to udělal, ne proti tvé vůli. Víš, oblouznění má svá omezení. Ne, ty se nezabiješ, můj synu. Udělám to já. Skutečně – už to vlastně dělám!

Dumitru zjistil, že jsou jeho údy náhle v plné síle, jeho mysl je volná od Ferenczyho okovů. Olízl si rty, odvrátil oči a začal tékat pohledem sem a tam. Kudy běžet? Tam někde vpředu čekal obrovitý vlk; ale on měl pořád svou pochodeň; vlk by před plamenem ucouvl. A za ním...

Za ním, z toho dříve zcela tichého místa se náhle zvedl vítr – hnaný tisíci křídel! Netopýři!

V příštím okamžiku na Dumitra dopadla klaustrofobie jako kladivo. I kdyby nebylo těch netopýřů, kteří, jak se zdálo, se právě vraceli, věděl, že by nikdy nesebral dost odvahy, aby sledoval své stopy zpět do falešného sopouchu a pak skrze sklepení hradu s kořistí naloupenou na hřbitovech a dále nahoru tím kamenným schodištěm, kde zněla jen ozvěna, do venkovního světa. Ne, zbývala jen jedna cesta: vpřed, ať už tam na něj čekalo cokoli. A když přilétli první netopýři, vyrazil spěšně po kamenné římsě...

... která náhle pod jeho váhou povolila!

Ahááá! Zazněl v jeho hlavě odporný hlas plný triumfu. I velký vlk váží mnohem méně než dospělý člověk, Dumitruuu!

Vedle jámy s bodci se římsa a celá část zdi, která ji nesla – „L“ vytesané z kamene –, sklopila o devadesát stupňů a svrhla Dumitra na bodce. Jeho jediný výkřik, směs pochopení a hrůzy, byl utat, když bodce probodly lebku, páteř a většinu životně důležitých orgánů – jen srdce ne. To stále bilo a pořád pumpovalo jeho krev – proudila z mnoha ran probodaného, svjejícího se těla.

Neříkal jsem ti, že to bude extáze, Dumitruuuu? A neříkal jsem ti, že tě zabiju? Zlomyslná slova nemrtvého monstra pronikla skrz mlhu mladíkovy agónie, ale jen tiše a nejasně. To bylo poslední mučení Janose Ferenczyho, jeho poslední posměšek; neboť nyní ho už Dumitru slyšet nemohl.

Ale Janos Ferenczy nebyl zklamán. Protože teď tu bylo něco daleko důležitějšího – uhašení pradávne žízně. Přinejmenším až do další oběti.

Krev stékala kanálem ve tvaru písmene „V“, hnala se k výtoku a stříkala do ústí urny, aby svlačila její obsah. Starý popel, soli – lidské chemikálie, netvorovy chemikálie –, které nasákly, bublaly a nadouvaly se, kouřily a doutnaly. Taková byla chemická reakce těchto odporných rtů urny, které jako by si chtěly říhnout...

Za malou chvíli se veliký vlk vrátil zpět. Pohrdavě prošel pod nepotýry, kteří švitořili a pokrývali strop živým kožichem, bojácně vstoupil na pohyblivou stezku, která se zhoupla hladce zpět na své místo, a zarazil se, aby se upřeně zahleděl na nyní již tichou urnu.

Pak... se z hloubi jeho hrdla ozvalo zakňučení, skočil dolů do jámy na korýtko nad urnou a bojácně prolézal mezi bodci, aby vyčistil úsek na horním konci příkopu. Tam se obrátil a začal vyprošťovat Dumitrovo vykrváčené tělo z bodců tak, že mrtvolu nadzvedával z jednoho bodce po druhém.

Když skončil, vyskočil z jámy, která zde nebyla hluboká, sklonil se dolů, vytáhl mrtvolu ven a odtáhl ji na Místo mnoha kostí, kde se mohl dosytosti nažrat. Byla to běžná rutina, kterou starý vlk dobře znal. Tenhle úkol prováděl již při několika dřívějších příležitostech.

Tak jako před ním jeho otec. A otec jeho otce. A jeho...

◆ KAPITOLA DRUHÁ

HLEDAČI

Savirsin, Rumunsko; večer prvního srpnového pátku roku 1983; zájezdní hostinec postavený vysoko na příkrých horských svazích na kraji městečka, kde silnice šplhá nahoru přes mnoho serpentín a mizí z dohledu mezi borovicemi.

Tři mladí Američané, podle vzhledu a výstroje turisté, seděli kolem popraskaného, léty zčernalého, silně poškrábaného kulatého dřevěného stolu v jednom rohu nálevny. Na sobě měli sportovní oblečení; jeden z nich kouřil cigaretu a všichni pili místní pivo, nepříliš silné, ale na patře řízné a osvěžující.

U pultu se dva větrem ošlehaní horalé, lovci s puškami tak starými, že mohly být považovány za starožitnosti, chechtali a plácali po zádech a vychloukali se svými dovednostmi – nejen loveckými –, dokud si asi před hodinou jeden z nich náhle nevšiml vyčítavého pohledu, neodvrávoral od pultu a s nezřetelným zaklením klopýtavě nezamířil ven do zamlženého, šedomodrého soumraku. Jeho puška zůstala ležet na pultě tam, kde ji zanechal; hospodský ji bez obav zvedl a opatrně odstranil z dohledu, pak pokračoval v mytí a leštění použitých sklenic.

Lovcův kamarád z mokré čtvrti – a kumpán v jeho pochybných podnikcích, ať už byly jakéhokoliv druhu – znovu zařval smíchem; hlučně bouchl do pultu, dopil slivovici svého druhu a hodil do sebe i svou vlastní. Pak se rozhlédl kolem po další zábavě. Jeho pohled přirozeně padl na Američany, kteří seděli

a jen tak klábosili. Vlastně se až dosud bavili o něm, ale to on netušil.

Objednal další pití – jim u stolu, co kdo pil; také jednu pro hostinského – a dokymácel se k nim. Než hostinský vyplnil objednávku, vzal jeho pušku a dal ji do bezpečí k té první.

„Gogosu,“ zavrčel starý lovec a palcem se bodl do hrudi oděné v kůži. „Emil Gogosu. A vy? Touristi, že ano?“ Mluvil rumunsky, místním nářečím, které se trochu blížilo maďarštině. Všichni tři se na něj usmáli, dva z nich trochu ostražitě.

Ale třetí to přeložil a rychle odpověděl: „Ano, turisté. Z Ameriky, ze Spojených států. Posadte se, Emile Gogosu, a popovídejte si s námi.“

Lovec překvapeně zablekotal: „Cože? Cože? Ty umíš naši řeč? Ty jsi průvodce těch dvou, co? Sype to, co?“

Mladý muž se zasmál: „Pane Bože, ne! Já jsem tu s nimi, jsem jedním z nich – Američan!“

„Nemožné!“ prohlásil Gogosu a posadil se. „No tohle? V životě jsem nic takového neslyšel! Cizinci znají naši řeč? Taháš mě za nohu, co?“

Gogosu byl skrz naskrz rumunský vesničan. Měl hnědou, větrem ošlehanou tvář, šedý zakroucený knír, uprostřed žlutě flekatý od kouření dýmky, dlouhé licousy a pronikavé šedé oči pod naježeným, ještě šedějším obočím. Oblečen byl do krátkého záplatovaného koženého kabátu s vysokým límcem zapnutým ke krku, pod ním měl bílou košili, jejíž rukávy pohodlně obepínaly zápěstí. Pod pravým nárameníkem kabátu měl zasunutou kožešinovou čepici; ne zcela plný nábojový pás mu procházel pod levým nárameníkem, křížil jeho hrud' a táhl se dolů pod pravé rameno a křížem přes záda. Široký kožený opasek držel pochvu s loveckým nožem, několik váčků a hrubě tkané kalhoty, které nosil zastrčené do horolezeckých bot z vepřovice. Muž byl sice malý, ale šlachovitý a houževnatý. V každém případě to bylo pitoreskní individuum.

„Bavili jsme se o tobě,“ oznámil mu tlumočník.

„Cože? Opravdu?“ Gogosu jim postupně pohlédl všem do tváří. „O mně? Takže jsem pro vás nějaká zvláštnost, co?“

„Obdivovali jsme tě,“ odpověděl mazaný Američan. „Od pohledu lovec, a dobrý – nebo si to aspoň myslíme. Ty znáš tenhle kraj, tyhle hory, že?“

„Není člověka, který by je znal lépe!“ prohlásil Gogosu. Ale i on byl mazaný a teď trochu přimhouřil oči. „Hledáte průvodce, co?“

„Může být, může být,“ přikývl druhý muž pomalu. „Ale není průvodce jako průvodce. Některého požádáš, aby ti ukázal zříceninu hradu v horách, a on ti slíbí modré z nebe! Pravý hrad hraběte Drákuly, říkají! A pak tě přivedou k hromadě kamení, která vypadá jako zbořený prasečí chlívěk! Ano, Emile Gogosu, zajímají nás zříceniny. Chceme je fotografovat, filmovat... kvůli náladě a atmosféře!“

Hostinský přinesl pití a Gogosu svou sklenici obrátil ihned do sebe. „Cože? Cože? Vy jdete dělat jednu z těch filmovacích věcí, že? Pohyblivé obrázky? Starý upír na svém hradě honí děvčata, kterým se pěkně natřásají kozy! Jo, Pane Bože, já jsem je viděl! Ty obrázky, chci říct, dole ve staré Lugoji, tam mají kinoteátr. Ne ty dívky, žádné... houpavé cecky tady kolem nejsou, to vám tedy povím! V tomhle zalesněném koutě najdete, mládenci, v nejlepším povislé placky! Ale obrázky jsem viděl. A tohle vy hledáte, jo? Zříceniny...“

Navzdory množství kořalky, které vypil, se zdálo, že starý lovec trochu vystřízlivěl. Jeho oči hned ztratily zamžený výraz, když si Američany jednoho po druhém pozorně prohlížel. Nejprve se zaměřil na jejich tlumočníka. Byl zvláštní, to bylo zřejmé, s tou jeho znalostí jazyka a vůbec. Vysoký něco přes sto osmdesát centimetrů, dlouhé nohy, štíhlý v bocích a široký v ramenou. Teď se Gogosu podíval zblízka a viděl, že to není zrovna Američan. Rozhodně ne pravý Američan.

„Jak se jmenuješ, he? No, jak se jmenuješ?“ Lovec mladíka popadl za ruku a pevně ji stiskl... ale ten mu ji okamžitě vytrhl a schoval pod stůl.

„George,“ vyhrkl mladík, který svým rychlým pohybem vzbudil Gogosovu pozornost. „George Vulpe.“

„Vulpe?“ zasmál se hlasitě lovec a udeřil pěstí do stolu, až sklenice poskočily. „Svého času jsem znal pár Vulpů. Ale George? Jak pasuje jméno George k takovému jménu, jako je Vulpe, co? No tak, mluvmе spolu na rovinu... chceš říct Gheorghe, co?“

Mladíkovy tmavé oči potemněly ještě více a zdálo se, že se zamyslel, pak se ale uvolnil a vyměnil si s šedookým inkvizitorem úšklebek. „Ty jsi nějaký chytrý, Emile,“ řekl nakonec. „Oči máš taky bystré! Ano, kdysi jsem byl Rumun. To je dlouhá historie a nestojí za...“

Sukovitý lovec si ho znovu začal prohlížet. „V každém případě ji vyprávěj,“ řekl a pomalu na něj pohlédl. Mladík pokrčil rameny a pohodlně se usadil na židli.

„No dobrá. Narodil jsem se tady, pod horami,“ začal hlasem stejně měkkým jako jeho zdánlivě měkká ústa. Usmál se a blýskl perfektním chrupem. *Takový by měl být*, pomyslel si Gogosu, *u chlapa, který má dvacet šest nebo dvacet sedm let*. „Narodil jsem se tady,“ zopakoval Vulpe, „ano... ale to jsou nyní jen mlhavé, vzdálené vzpomínky. Moji staří byli Kočovníci a podle toho vypadám. Poznal jsi mě podle snědé kůže, že? A mých tmavých očí?“

„Jo,“ přikývl Gogosu. „A taky podle tenkých ušních boltců, kterým by slušel pěkný zlatý kroužek. I podle vysokého čela a vlčí čelisti, které u Cikánů nejsou neobvyklé. Pro člověka, který se umí dívat, je tvůj původ dost zřejmý. Tak co se stalo?“

„Co se stalo?“ pokrčil znovu rameny Vulpe. „Moji rodiče místo toho, aby příživníci jako ostatní, odešli do města a stali se dělníky.“

„Příživníci? Ty tomu věříš?“

„Ne, ale úřady ano. Dali jim byt v Craiově hned vedle nové železnice. Malta byla plesnivá a zdi praskaly od otřesů vlaků. Omítka opadávala ze zdí; z bytu nad námi prosakoval odpad... ale pro flákače, kteří se štítí práce, je to dobré až dost, říkali. A tam, vedle dráhy, jsem si hrával až do jedenácti let. Pak... jedné noci vlak vykolejil. Najel přímo do našeho domu, rozrazil stěnu a celý dům zbořil. Měl jsem štěstí, že jsem to přežil, ale moji rodiče zahynuli. Někaký čas jsem si myslel, že by bylo lepší, kdybych zemřel také, protože jsem měl poškozenou páteř, byl

jsem mrzák. Ale někdo se o mně doslechl a v té době probíhal projekt – výměny doktorů a pacientů mezi americkými a rumunskými rehabilitačními ústavy –, a protože jsem byl sirotek, měl jsem přednost. Na příživníka to docela ujde, že? Takže... odjel jsem do USA. Tam mě dali do pořádku. A co víc, adoptovali mě! V každém případě dva z nich. Protože jsem byl ještě chlapec a tady nezůstal nikdo z mé rodiny," znovu pokrčil rameny, „bylo mi povoleno zůstat ve Státech!“

„Aha!“ vyhrkl Gogosu. „A teď jsi Američan. Věřím ti... Ale je to zvláštní, že se Cikáni zřekli volnosti. Občas se trhnou a jdou si svou cestou – většinou kvůli sporům o ženu nebo koně –, ale zřídka se usadí ve městě. Co se stalo tvým starým? Pohádali se s cikánským baronem nebo něco takového?“

„To nevím. Byl jsem malý chlapec, a tak mě rodiče nechtěli ničím rozrušit,“ odpověděl Vulpe. „Myslím, že se o mne báli: byl jsem příliš slabý, takový nedomrlý. V každém případě uprchli té noci, kdy jsem se narodil, zahladili stopy a nikdy se nevrátili.“

„Nedomrlý?“ Gogosu pozvedl obočí a znovu si Vulpeho prohlédl odshora dolů. „No, už se to nedozvíš! Ale říkáš, že zahladili stopy? To je ono. Už nic neříkej. Je jasné, že měli v táboře potíže. Mohlo to být takhle: tvůj otec a matka byli tajnými milenci a ona byla zaslíbena jinému. Pak jsi přišel ty a on ji unesl. To se stává.“

„To je velmi romantická představa,“ řekl Vulpe. „A kdo ví? Můžeš mít pravdu...“

„Pane Bože, co jsme to za ignoranty!“ vybuchl náhle Gogosu a kývl na hostinského. „My dva tady klábosíme naším starým jazykem a tvoji přátelé tu jen tak sedí a nikdo si jich nevšímá. Teď mě nech objednat další pití a pak se trochu seznámíme. Chci vědět, proč jste tady a jak vám můžu pomoci. Kolik mi zaplatíte, když vám ukážu nějakou opravdovou zříceninu?“

„To pití je na nás,“ protestoval Vulpe. „A žádné námitky. Bože, čekáš, že s tebou budeme držet krok, Emile Gogosu? Teď zpomalíme, nebo nás upiješ pod stůl dříve, než probereme obchodní záležitosti! Se seznámením je to prosté.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nekroskop IV: Řeč mrtvých.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.